Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

16 septembrie 2013 *

„Concurență — Înțelegeri — Piețele belgiană, germană, franceză, italiană, olandeză și austriacă ale produselor și accesoriilor pentru baie — Decizie de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE — Coordonarea unor creșteri de prețuri și schimbul de informații comerciale sensibile — Excepție de nelegalitate — Gravitatea încălcării — Circumstanțe atenuante — Egalitate de tratament — Proporționalitate — Neretroactivitate”

În cauza T-386/10,

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, cu sediul în Iserlohn (Germania), reprezentată inițial de H. Janssen, de T. Kapp și de M. Franz și ulterior de H. Janssen și de T. Kapp, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de F. Castillo de la Torre și de A. Antoniadis, în calitate de agenți, asistați de A. Böhlke, avocat,

pârâtă,

susținută de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de M. Simm și de F. Florindo Gijón, în calitate de agenți,

intervenient,

având ca obiect, cu titlu principal, o cerere de anulare în parte a Deciziei C(2010) 4185 final a Comisiei din 23 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39092 – Produse și accesorii pentru baie) și, cu titlu subsidiar, o cerere de reducere a cuantumului amenzii aplicate reclamantei în această decizie,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová, președinte, K. Jürimäe (raportor) și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 februarie 2012,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Prin Decizia C(2010) 4185 final din 23 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39092 – Produse și accesorii pentru baie) (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia Europeană a constatat existența unei încălcări a articolului 101 alineatul (1) TFUE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European (SEE) în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie. Această încălcare, la care ar fi participat 17 întreprinderi, s-ar fi desfășurat în perioade diferite, cuprinse între 16 octombrie 1992 și 9 noiembrie 2004, și ar fi luat forma unui ansamblu de acorduri anticoncurențiale sau de practici concertate pe teritoriile Belgiei, Germaniei, Franței, Italiei, Țărilor de Jos și Austriei [considerentele (2) și (3) și articolul 1 din decizia atacată].

2 Mai exact, în decizia atacată, Comisia a arătat că încălcarea constatată era constituită, în primul rând, de coordonarea de către fabricanții menționați de produse și accesorii pentru baie a creșterilor de prețuri anuale și a altor elemente de stabilire a prețurilor, cu ocazia unor reuniuni regulate desfășurate în cadrul unor asociații naționale profesionale, în al doilea rând, de stabilirea sau de coordonarea prețurilor cu ocazia unor evenimente specifice precum creșterea prețurilor materiilor prime, introducerea euro și instituirea taxării rutiere și, în al treilea rând, de divulgarea și de schimbul de informații comerciale sensibile. În plus, Comisia a constatat că stabilirea prețurilor în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie urma un ciclu anual. În acest cadru, fabricanții stabileau propriile baremuri de prețuri, care rămâneau în general în vigoare timp de un an și serveau drept bază pentru relațiile comerciale cu distribuitorii cu ridicata [considerentele (152)-(163) ale deciziei atacate].

3 Produsele vizate de decizia atacată sunt produse și accesorii pentru baie, încadrate în una dintre următoarele subgrupe de produse: robinete, cabine de duș și accesorii pentru baie, precum și produse ceramice (denumite în continuare „cele trei subgrupe de produse”) [considerentele (5) și (6) ale deciziei atacate].

4 Reclamanta, Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, care, dintre cele trei subgrupe de produse, fabrică robinete, se numără printre destinatarii deciziei atacate [considerentele (34) și (36) ale deciziei atacate].

5 La 15 iulie 2004, Masco Corp. și filialele sale, printre care Hansgrohe AG, care produce robinete, și Hüppe GmbH, care produce cabine de duș, au informat Comisia despre existența unei înțelegeri în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie și au solicitat să beneficieze de imunitatea la amenzi în temeiul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea din 2002 privind cooperarea”) sau, în caz contrar, de o reducere a cuantumului acestor amenzi. La 2 martie 2005, Comisia a adoptat o decizie condițională de imunitate la amenzi în favoarea Masco, în conformitate cu punctul 8 litera (a) și cu punctul 15 din Comunicarea din 2002 privind cooperarea [considerentele (126)-(128) ale deciziei atacate].

6 La 9 și la 10 noiembrie 2004, în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269), Comisia a efectuat inspecții inopinate în incintele mai multor societăți și asociații naționale profesionale care își desfășurau activitatea în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie [considerentul (129) al deciziei atacate].

7 La 15 și la 19 noiembrie 2004, Grohe Beteiligungs GmbH și filialele sale, precum și American Standard Inc. (denumită în continuare „Ideal Standard”) și filialele sale au solicitat, individual, imunitatea la amenzi în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea sau, în caz contrar, reducerea cuantumului acestora [considerentele (131) și (132) ale deciziei atacate].

8 Conform articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003, în intervalul 15 noiembrie 2005-16 mai 2006, Comisia a adresat solicitări de informații mai multor societăți și asociații care își desfășoară activitatea în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie, inclusiv reclamantei [considerentul (133) al deciziei atacate].

9 La 17 și la 19 ianuarie 2006, Roca SARL, precum și Hansa Metallwerke AG și filialele sale au solicitat, individual, să beneficieze de imunitate la amenzi în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea sau, în caz contrar, de reducerea cuantumului acestora. La 20 ianuarie 2006, reclamanta a solicitat de asemenea să beneficieze de imunitate la amenzi sau, în caz contrar, de reducerea cuantumului acestora [considerentele (135)-(138) ale deciziei atacate].

10 La 26 martie 2007, Comisia a adoptat o comunicare privind obiecțiunile care a fost notificată reclamantei [considerentul (139) al deciziei atacate].

11 În intervalul 12-14 noiembrie 2007, a avut loc o audiere la care a participat reclamanta [considerentul (143) al deciziei atacate].

12 La 9 iulie 2009, Comisia a transmis mai multor societăți, inclusiv reclamantei, o scrisoare de prezentare a situației de fapt, prin care erau atenționate cu privire la anumite probe pe care Comisia intenționa să se întemeieze în cadrul adoptării unei decizii finale [considerentele (147) și (148) ale deciziei atacate].

13 În conformitate cu articolul 18 din Regulamentul nr. 1/2003, în intervalul 19 iunie 2009-8 martie 2010, Comisia a adresat mai multor societăți, inclusiv reclamantelor, solicitări suplimentare de informații [considerentele (149)-(151) ale deciziei atacate].

14 La 23 iunie 2010, Comisia a adoptat decizia atacată.

15 În decizia atacată, în primul rând, Comisia a considerat că practicile descrise la punctul 2 de mai sus făceau parte dintr-un plan global care urmărea restrângerea concurenței dintre destinatarii acestei decizii și prezentau caracteristicile unei încălcări unice și continue, al cărei domeniu de aplicare ar acoperi cele trei subgrupe de produse prevăzute la punctul 3 de mai sus și cuprindea teritoriile Belgiei, Germaniei, Franței, Italiei, Țărilor de Jos și Austriei [considerentele (778) și (793) ale deciziei atacate] (în continuare, „încălcarea constatată”). În această privință, Comisia a subliniat în special că practicile respective se conformaseră unui model recurent care s-a dovedit a fi același în cele șase state membre vizate de investigația Comisiei [considerentele (778) și (793) ale deciziei atacate]. Aceasta a evidențiat deopotrivă existența unor asociații naționale profesionale pentru toate cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus, pe care le-a numit „organisme de coordonare”, a unor asociații naționale profesionale care aveau membri a căror activitate privea cel puțin două dintre cele trei subgrupe de produse, asociații pe care le-a numit „asociații multiproduse”, precum și a unor asociații specializate având membri a căror activitate privea una dintre cele trei subgrupe de produse [considerentele (796) și (798) ale deciziei atacate]. În sfârșit, Comisia a constatat prezența unui grup central de întreprinderi care au participat la înțelegeri în diferite state membre și în cadrul organismelor de coordonare și al asociațiilor multiproduse [considerentele (796) și (797) ale deciziei atacate].

16 În ceea ce privește participarea reclamantei la încălcarea constatată, Comisia a arătat că, deși fabrica robinete, aceasta avea totuși cunoștință despre diferitele game de produse care făceau obiectul încălcării constatate, având în vedere participarea sa la reuniunile coluzive ale organismelor de coordonare precum Arbeitskreis Sanitärindustrie (denumit în continuare „ASI”), în Austria, și

IndustrieForum Sanitär, în Germania [considerentul (872) al deciziei atacate]. Cu toate acestea, în ceea ce privește sfera geografică a înțelegerii, Comisia a apreciat că reclamanta nu putea fi considerată că a avut cunoștință despre aceasta în ansamblu, ci, în raport cu participarea sa la reuniunile celor două organisme de coordonare sus-menționate și ale asociației specializate în Germania în subgrupa robinetelor, Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie (denumită în continuare „AGSI”), numai despre comportamente coluzive care au avut loc în Germania și în Austria [considerentul (873) al deciziei atacate].

17 În al doilea rând, în vederea stabilirii cuantumului amenzii aplicate fiecărei întreprinderi, Comisia s-a întemeiat pe Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”) [considerentul (1184) al deciziei atacate].

18 Într-o primă etapă, Comisia a stabilit cuantumul de bază al amenzii. În acest scop, în decizia atacată, Comisia a precizat că acest calcul era întemeiat, în cazul fiecărei întreprinderi, pe vânzările realizate de aceasta în funcție de statul membru, înmulțite cu numărul de ani de participare la încălcarea constatată în fiecare stat membru și în privința fiecărei subgrupe de produse vizate, astfel încât să se țină seama de împrejurarea că anumite întreprinderi își desfășoară activitatea numai în anumite state membre sau numai în raport cu una dintre cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus [considerentul (1197) al deciziei atacate].

19 După această precizare, Comisia a stabilit la 15 % coeficientul aferent gravității încălcării constatate, în sensul punctelor 20-23 din Orientările din 2006. În acest scop, Comisia a ținut seama de patru criterii de apreciere a încălcării respective, și anume natura, cotele de piață combinate, sfera geografică și punerea în aplicare [considerentele (1210)-(1220) ale deciziei atacate].

20 În plus, Comisia a stabilit coeficientul care urma să fie aplicat, pe baza duratei încălcării constatate, cuantumului de bază al amenzii, calculat în privința reclamantei, în temeiul dispozițiilor punctului 24 din Orientările din 2006, la 6,66 în cazul Germaniei, reclamanta participând în Germania la încălcarea constatată în intervalul 6 martie 1998-9 noiembrie 2004, și la 3,66 în cazul Austriei, reclamanta participând în Austria la încălcarea constatată în intervalul 2 martie 2001-9 noiembrie 2004 [considerentul (1223) al deciziei atacate].

21 În sfârșit, în temeiul dispozițiilor punctului 25 din Orientările din 2006, în scopul de a descuraja întreprinderile în cauză să participe la acorduri orizontale de stabilire a prețurilor asemănătoare acordurilor care făceau obiectul deciziei atacate și având în vedere cele patru criterii de apreciere menționate la punctul 19 de mai sus, Comisia a decis să majoreze cuantumul de bază al amenzii prin aplicarea unui cuantum suplimentar de 15 % [considerentele (1224) și (1225) ale deciziei atacate].

22 În consecință, în cazul reclamantei a rezultat un cuantum de bază al amenzii de [*confidențial*] [1] de euro [considerentul (1226) al deciziei atacate].

23 În a doua etapă, Comisia a examinat existența unor circumstanțe agravante sau atenuante, susceptibile să justifice o ajustare a cuantumului de bază al amenzii. În cazul reclamantei, Comisia nu a reținut nicio circumstanță agravantă sau atenuantă.

24 În a treia etapă, în vederea stabilirii cuantumului amenzii care urma să fie impusă, în temeiul articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia a aplicat limita de 10 % din cifra de afaceri totală realizată în cursul exercițiului financiar precedent (denumită în continuare „limita de 10 %”). Cuantumul amenzii impuse reclamantei după aplicarea limitei de 10 % a fost de 12 517 671 de euro [considerentele (1261) și (1264) ale deciziei atacate].

1 — Date confidențiale ocultate.

25 În a patra etapă, Comisia a afirmat că reclamanta nu avea dreptul să beneficieze de o reducere a amenzii în temeiul Comunicării din 2002 privind cooperarea, din moment ce probele invocate de aceasta nu puteau fi considerate că reprezintă o valoare adăugată semnificativă în sensul punctului 21 din comunicarea menționată [considerentul (1304) al deciziei atacate].

26 Având în vedere cele de mai sus, la articolul 1 alineatul (2) din decizia atacată, Comisia a constatat că reclamanta a încălcat articolul 101 TFUE și articolul 53 din Acordul privind SEE întrucât a participat, în intervalul 6 martie 1998-9 noiembrie 2004, la un acord continuu sau la practici concertate în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie pe teritoriile Germaniei și Austriei.

27 Pentru această încălcare constatată, la articolul 2 alineatul (6) din decizia atacată, Comisia a aplicat reclamantei o amendă de 12 517 671 de euro.

28 Prin articolul 3 din decizia atacată, Comisia a obligat întreprinderile menționate la articolul 1 din decizia menționată, pe de o parte, să pună capăt încălcării constatate, în măsura în care nu făcuseră deja acest lucru, și, pe de altă parte, să se abțină din acel moment de la orice act sau comportament precum cel descris la articolul 1 din decizia atacată, precum și de la orice act sau comportament având un obiect sau un efect identic sau similar.

29 Articolul 4 din decizia atacată enumeră destinatarii deciziei atacate, printre care se numără și reclamanta.

Procedura și concluziile părților

30 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 septembrie 2010, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

31 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 14 octombrie 2010, Consiliul Uniunii Europene a solicitat să intervină în susținerea concluziilor Comisiei. Prin Ordonanța din 8 martie 2011, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis această cerere.

32 La 7 aprilie 2011, Consiliul a depus memoriul în intervenție. Părțile principale și-au prezentat observațiile cu privire la acest memoriu.

33 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a adresat întrebări scrise reclamantei. Prin scrisoarea din 30 ianuarie 2012, reclamanta a răspuns la aceste întrebări în termenul stabilit.

34 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 29 februarie 2012.

35 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate în măsura în care o privește;

— cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

36 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

37 Consiliul solicită Tribunalului:

— respingerea excepției de nelegalitate a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003;

— pronunțarea în mod adecvat cu privire la cheltuielile de judecată.

În drept

38 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în ceea ce privește deciziile adoptate de Comisie pentru sancționarea încălcărilor dreptului concurenței, controlul jurisdicțional exercitat de instanța Uniunii Europene se întemeiază pe controlul de legalitate prevăzut la articolul 263 TFUE, care este completat, în cazul în care este sesizată cu o cerere în acest sens, cu o competență de fond recunoscută acestei instanțe în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 1/2003, conform articolului 261 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, Rep., p. I-13085, punctele 53, 63 și 64). Această competență autorizează instanța, dincolo de simplul control al legalității sancțiunii, să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere și, în consecință, să anuleze, să reducă sau să majoreze cuantumul amenzii sau penalitatea cu titlu cominatoriu aplicată (a se vedea Hotărârea Curții din 8 decembrie 2011, KME și alții/Comisia, C-272/09 P, Rep., p. I-12789, punctul 103 și jurisprudența citată; a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 5 octombrie 2011, Romana Tabacchi/Comisia, T-11/06, Rep., p. II-6681, punctul 265).

39 În speță, este cert că, prin intermediul prezentei acțiuni, reclamanta a sesizat Tribunalul cu două prime capete de cerere prin care solicită, pe de o parte, anularea deciziei atacate în măsura în care o privește și, respectiv, pe de altă parte, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.

40 În altă ordine de idei, trebuie arătat că, în memoriul în apărare, Comisia arată că, în esență, primul capăt de cerere este inadmisibil deoarece în cererea introductivă nu ar fi susținut prin niciun motiv.

41 În lumina jurisprudenței amintite și a considerațiilor de mai sus, într-o primă etapă, Tribunalul va examina admisibilitatea primului capăt din cererea introductivă. În a doua etapă, în cadrul controlului legalității deciziei atacate, Tribunalul va examina temeinicia concluziilor prezentate cu titlu principal, prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate, iar ulterior, în a treia etapă, temeinicia concluziilor prezentate cu titlu subsidiar, prin care se solicită, în esență, ca Tribunalul să își exercite competența de fond pentru a reforma, prin reducere, cuantumul amenzii pe care Comisia a aplicat-o reclamantei.

I – *Cu privire la admisibilitate*

42 Comisia susține că, în esență, primul capăt de cerere este inadmisibil întrucât motivele invocate de reclamantă privesc numai reducerea cuantumului amenzii. Mai mult, Comisia consideră că încercarea reclamantei din replică de a remedia nemotivarea cererii introductive trebuie respinsă ca tardivă.

43 Reclamanta răspunde în esență că, pe baza situației de fapt prezentate în cererea introductivă, trebuie să se concluzioneze în sensul că decizia atacată trebuie anulată. În plus, în replică, reclamanta precizează că această nulitate rezultă din împrejurarea că nu a participat la încălcarea constatată, întrucât, astfel cum Comisia a concluzionat în considerentul (873) al deciziei atacate, nu avea cunoștință despre sfera geografică, respectiv șase state membre, a încălcării respective.

44 În primul rând, în ceea ce privește aprecierea admisibilității primului capăt de cerere, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, atunci când un reclamant nu invocă niciun motiv în susținerea vreunui capăt de cerere, condiția prevăzută la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, potrivit căreia motivele invocate trebuie să facă obiectul unei expuneri sumare, nu este îndeplinită, iar acel capăt de cerere trebuie înlăturat ca inadmisibil (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, Metsä-Serla și alții/Comisia, T-339/94-T-342/94, Rec., p. II-1727, punctul 62, și Hotărârea Tribunalului din 23 martie 2004, Theodorakis/Consiliul, T-310/02, RecFP, p. I-A-95 și II-427, punctele 21 și 22).

45 Pe de altă parte, tot potrivit unei jurisprudențe constante, deși trebuie să se admită că enunțarea motivelor acțiunii nu este legată de terminologia și de enumerarea din Regulamentul de procedură și că prezentarea acestor motive, mai degrabă pe fondul acestora decât prin calificarea lor legală, poate fi suficientă, se impune însă condiția ca aceste motive să rezulte din cererea introductivă cu o claritate suficientă (Ordonanța Tribunalului din 28 aprilie 1993, De Hoe/Comisia, T-85/92, Rec., p. II-523, punctul 21, și Ordonanța Tribunalului din 20 ianuarie 2012, Groupe Partouche/Comisia, T-315/10, punctul 20, Hotărârea Tribunalului din 25 octombrie 2012, Arbos/Comisia, T-161/06, punctul 22).

46 În speță, pentru a se pronunța asupra admisibilității primului capăt de cerere, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctele 44 și 45 de mai sus, trebuie să se verifice dacă reclamanta a invocat motive și, cel puțin sumar, elemente de fapt și de drept pe care sunt întemeiate aceste critici care, în esență, susțin capătul de cerere respectiv.

47 În această privință, trebuie arătat că, în susținerea acțiunii, reclamanta invocă opt motive. Primul motiv este întemeiat, în esență, pe erori de apreciere, în raport cu articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, cu privire la constatarea încălcării care îi este imputată și cu privire la cuantumul amenzii care i-a fost aplicată, al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 care rezultă din aplicarea limitei de 10 % prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament, al treilea motiv este întemeiat pe neluarea în considerare a participării individuale a reclamantei la încălcarea constatată, fiind încălcat principiul egalității de tratament, al patrulea motiv este întemeiat pe neluarea în considerare a deciziilor anterioare ale Comisiei, fiind încălcat principiul egalității de tratament, al cincilea motiv este întemeiat pe neluarea în considerare a capacităților economice limitate ale reclamantei, fiind încălcat principiul proporționalității, al șaselea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului neretroactivității rezultată din aplicarea Orientărilor din 2006, care prevăd o metodă de calculare a cuantumului amenzilor mai severă decât cea prevăzută de Liniile directoare privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și al articolului 65 alineatul (5) [CO] (JO 1998, C 9, p, 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 69, denumite în continuare „Liniile directoare din 1998”) unor fapte anterioare adoptării lor, al șaptelea motiv este întemeiat pe faptul că articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 încalcă principiul preciziei, iar al optulea motiv este întemeiat pe nelegalitatea Orientărilor din 2006, întrucât acestea acordă Comisiei o putere de apreciere foarte largă. Ultimele două motive constituie excepții de nelegalitate.

48 Desigur, trebuie să se constate că reclamanta a invocat aceste opt motive fără a preciza pe care dintre cele două prime capete de cerere îl susține.

49 Cu toate acestea, trebuie arătat că, exceptând al treilea motiv, care, în esență, întrucât prin intermediul său se solicită Tribunalului să modifice parametrii de calcul al cuantumului amenzii aplicate reclamantei având în vedere situația sa specifică în raport cu situația altor participanți, este invocat în susținerea celui de al doilea capăt de cerere, prin intermediul primului, al celui de al doilea, al celui de al patrulea și al celui de al cincilea motiv se solicită Tribunalului, în esență, să concluzioneze că, întrucât nu a luat în considerare diferite împrejurări care caracterizează participarea reclamantei la încălcarea constatată, Comisia a săvârșit mai multe erori de apreciere care viciază prin nelegalități decizia atacată, în raport cu care Tribunalul ar trebui să anuleze decizia atacată sau, cel puțin, să reducă amenda care a fost aplicată reclamantei. În privința celui de al șaselea motiv, trebuie să se

considere că, invocând încălcarea principiului neretroactivității, care ar rezulta din aplicarea Orientărilor din 2006 faptelor imputate reclamantei, anterioare adoptării orientărilor respective, aceasta solicită Tribunalului, în esență, să constate că metoda de calculare a cuantumului amenzii reținută de Comisie în decizia atacată este viciată de nelegalitate, în raport cu care Tribunalul ar trebui să anuleze decizia atacată sau, cel puțin, să reducă cuantumul amenzii care i-a fost aplicată, întrucât cuantumul amenzii ar fi fost mai mic în cazul în care Comisia ar fi aplicat Liniile directoare din 1998. În ceea ce privește al șaptelea și al optulea motiv, se impune constatarea că, invocând nelegalitatea atât a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, cât și a Orientărilor din 2006, reclamanta urmărește să demonstreze că decizia atacată, întrucât se întemeiază pe acest articol și pe aceste orientări pentru calcularea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată, este viciată de nelegalități, în raport cu care Tribunalul ar trebui să anuleze decizia atacată sau, cel puțin, să reducă cuantumul amenzii care i-a fost aplicată.

50 Din considerațiile de mai sus rezultă că, exceptând al treilea motiv, celelalte motive ale cererii introductive au fost invocate tot în susținerea primului capăt de cerere. Prin urmare, în mod contrar susținerilor Comisiei, primul capăt de cerere trebuie declarat admisibil.

51 În al doilea rând, în ceea ce privește admisibilitatea argumentelor dezvoltate de reclamantă în replică pentru a demonstra că nu a participat la o încălcare unică și continuă care cuprinde șase state membre, trebuie amintit că din dispozițiile coroborate ale articolului 44 alineatul (1) litera (c) și ale articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură rezultă că cererea de sesizare a instanței trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate și că invocarea de motive noi pe parcursul procesului este interzisă, cu excepția cazului în care aceste motive se bazează pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii. Cu toate acestea, un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea de sesizare a instanței și care prezintă o legătură strânsă cu acesta trebuie declarat admisibil (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 26 iunie 2008, Alferink și alții/Comisia, T-94/98, Rep., p. II-1125, punctul 38 și jurisprudența citată).

52 În speță, în ceea ce privește întinderea geografică a încălcării constatate, Tribunalul arată că, în două rânduri în cererea introductivă, în susținerea primului și a celui de al treilea motiv, reclamanta critică săvârșirea de către Comisie a unei erori de apreciere referitoare la calcularea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată, ce rezultă din aplicarea acelorași factori precum cei utilizați pentru întreprinderile care aveau cunoștință despre încălcarea constatată în ansamblu, deși, în considerentul (873) al deciziei atacate, Comisia a concluzionat că reclamanta cunoștea că sfera geografică a încălcării era limitată la teritoriile a două state membre (Germania și Austria) dintre cele șase state membre acoperite de încălcare. Pe de altă parte, în două rânduri, reclamanta susține că participarea sa la încălcare se limita, așadar, la teritoriile acestor două state membre.

53 În schimb, în ceea ce privește celelalte caracteristici esențiale ale încălcării constatate, trebuie să se observe că, în cererea introductivă, reclamanta nu le-a contestat, îndeosebi faptul că încălcarea respectivă privea cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus, ci s-a limitat să susțină că își desfășura activitatea numai pe piața uneia dintre cele trei subgrupe.

54 Având în vedere constatările de mai sus, trebuie să se considere că argumentele invocate de reclamantă în replică prin care contestă sfera geografică a încălcării constatate reprezintă o dezvoltare a unei critici formulate în cererea introductivă și, prin urmare, trebuie declarate admisibile. În schimb, în ceea ce privește celelalte argumente invocate în replică, prin care se contestă celelalte caracteristici esențiale ale încălcării constatate, acestea nu constituie o dezvoltare a unei critici formulate în cererea introductivă și, având în vedere tardivitatea lor, trebuie declarate inadmisibile.

II – *Cu privire la fond*

55 Astfel cum s-a arătat la punctul 49 de mai sus, în susținerea acțiunii reclamanta invocă opt motive. Primul, al doilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv au fost invocate atât în susținerea concluziilor prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate, cât și în susținerea concluziilor prin care Tribunalului i se solicită reducerea cuantumului amenzii aplicate reclamantei (primul și al doilea capăt de cerere). Al treilea motiv este invocat numai în susținerea concluziilor prin care Tribunalului i se solicită reducerea cuantumului respectiv (al doilea capăt de cerere). În privința celui de al șaptelea și a celui de al optulea motiv, astfel cum reiese din cuprinsul aceluiași punct, trebuie să se considere că acestea constituie excepții de nelegalitate.

56 Prin urmare, într-o primă etapă, trebuie examinate cele două excepții de nelegalitate invocate în cadrul celui de al șaptelea și al celui de al optulea motiv. În a doua etapă, astfel cum s-a arătat la punctul 41 de mai sus, vor fi examinate, pe de o parte, concluziile prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate și, pe de altă parte, concluziile prin care se solicită Tribunalului să își exercite competența de fond pentru a reforma, prin reducere, cuantumul amenzii aplicate.

A – *Cu privire la excepțiile de nelegalitate*

1. Cu privire la excepția întemeiată pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003

57 Reclamanta susține, în esență, cu titlu de excepție întemeiată pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 (denumită în continuare „prima excepție”), că acest articol pe care se întemeiază decizia atacată încalcă „principiul preciziei”, întrucât menționează numai gravitatea și durata încălcării drept parametri de calculare a cuantumului amenzii, fără a defini mai exact aceste noțiuni, ceea ce presupune o marjă de apreciere aproape nelimitată de care beneficiază Comisia în privința stabilirii cuantumului amenzii.

58 Comisia, susținută de Consiliu, se opune argumentelor prezentate de reclamantă în susținerea primei excepții.

59 Deși, în speță, reclamanta invocă o încălcare a „principiului preciziei”, trebuie să se constate că, în esență, reclamanta se referă la principiile legalității pedepselor și securității juridice, arătând că noțiunile de gravitate a încălcării și durată a încălcării nu sunt suficient de precise (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 29 martie 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, C-352/09 P, Rep., p. I-2359, punctul 80). Așadar, prima excepție trebuie examinată în raport cu aceste două principii.

60 Astfel, din jurisprudență rezultă că principiul legalității pedepselor, astfel cum este prevăzut la articolul 49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 389) și cum a fost consacrat în special la articolul 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), este un corolar al principiului securității juridice, care impune ca o reglementare a Uniunii Europene să definească în mod clar încălcările și sancțiunile (a se vedea Hotărârea ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 80 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, Rec., p. II-897, punctul 66, și Hotărârea Tribunalului din 19 mai 2010, Wieland-Werke și alții/Comisia, T-11/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 58).

61 În plus, principiul securității juridice impune ca o asemenea reglementare să permită persoanelor interesate să cunoască cu exactitate întinderea obligațiilor pe care le instituie în sarcina lor și să aibă posibilitatea să își cunoască în mod neechivoc drepturile și obligațiile și să acționeze în consecință (Hotărârea ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 81 și jurisprudența citată).

62 Pentru a îndeplini cerințele principiilor legalității pedepselor și securității juridice, nu se impune ca termenii dispozițiilor în temeiul cărora sunt aplicate aceste sancțiuni să fie într-atât de precișiși încât consecințele care pot decurge dintr-o încălcare a acestor dispoziții să fie previzibile cu o certitudine absolută. Astfel, existența unor termeni vagi în cuprinsul dispoziției nu determină în mod necesar o încălcare a acestor două principii, iar faptul că o lege acordă o putere de apreciere nu contravine în sine cerinței de previzibilitate, cu condiția ca limitele și modalitățile de exercitare ale unei asemenea puteri să fie definite cu o claritate suficientă (a se vedea în acest sens Hotărârile Degussa/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctul 71, și Wieland-Werke și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctele 62 și 63).

63 În legătură cu acest aspect, Curtea a statuat că claritatea unei legi se apreciază nu numai în lumina modului de redactare a dispoziției pertinente, ci și în lumina precizărilor aduse de o jurisprudență constantă și publicată (Hotărârea din 22 mai 2008, Evonik Degussa/Comisia, C-266/06 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 40). De asemenea, Curtea a subliniat că criteriile rezultate din jurisprudență în privința metodei de calculare a cuantumului amenzii în dreptul concurenței al Uniunii au fost, printre altele, împrumutate de Comisie pentru redactarea orientărilor și i-au permis să dezvolte o practică decizională cunoscută și accesibilă (a se vedea în acest sens Hotărârea Evonik Degussa/Comisia, citată anterior, punctul 61).

64 În ceea ce privește validitatea articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 în raport cu principiile legalității pedepselor și securității juridice, trebuie să se constate că Tribunalul s-a pronunțat deja, având în vedere argumente asemănătoare pe fond cu cele prezentate de reclamantă în susținerea primei excepții, în sensul că alineatele (2) și (3) ale acestui articol, care trebuie coroborate, din moment ce limitează puterea de apreciere a Comisiei, îndeplinesc cerințele care rezultă din aceste principii (Hotărârea Wieland-Werke și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctele 63-72).

65 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, prima excepție trebuie respinsă ca neîntemeiată.

2. Cu privire la excepția întemeiată pe nelegalitatea Orientărilor din 2006

66 Din cererea introductivă și din scrisoarea din 30 ianuarie 2012 rezultă că, în cazul excepției întemeiate pe nelegalitatea Orientărilor din 2006 (denumită în continuare „a doua excepție”), reclamanta susține că orientările, în special punctele 35-37 din acestea, sunt nelegale, întrucât, având în vedere puterea de apreciere aproape nelimitată pe care o conferă Comisiei, încalcă principiile legalității pedepsei și securității juridice.

67 Comisia se opune argumentelor prezentate de reclamantă în susținerea celei de a doua excepții.

68 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, în esență, adoptarea de către Comisie a unor linii directoare contribuie la asigurarea respectării principiului legalității pedepselor. Astfel, trebuie arătat că liniile directoare determină, în mod general și abstract, metodologia pe care Comisia și-o impune în scopul stabilirii cuantumului amenzilor și asigură, prin urmare, securitatea juridică a întreprinderilor (Hotărârea Curții din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctele 211 și 213).

69 În al doilea rând, potrivit punctului 2 din Orientările din 2006, acestea se înscriu în cadrul legal impus la articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003. Or, la punctele 59-64 de mai sus s-a stabilit că acest articol îndeplinea cerințele rezultate din principiile legalității pedepselor și securității juridice.

70 În al treilea rând, trebuie subliniat că, prin adoptarea Orientărilor din 2006, Comisia nu a depășit limitele marjei de apreciere care îi este atribuită la articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 250).

71 Astfel, articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 prevede că, pentru a stabili cuantumul amenzilor, Comisia ia în considerare gravitatea și durata încălcării. Or, potrivit punctului 19 din Orientările din 2006, cuantumul de bază al amenzii este raportat la o proporție din valoarea vânzărilor, determinată în funcție de gradul de gravitate al încălcării, înmulțită cu numărul de ani în cursul cărora a avut loc încălcarea.

72 Mai exact, în ceea ce privește luarea în considerare a gravității încălcării, potrivit punctelor 21-23 din Orientările din 2006, proporția din valoarea vânzărilor luată în calcul (denumită în continuare „coeficientul «gravitatea încălcării»”) este stabilită, în general, la un nivel care poate ajunge până la 30 %, luându-se în considerare un anumit număr de factori precum natura încălcării, cota de piață cumulată a tuturor părților în cauză, sfera geografică a încălcării și punerea în aplicare ori lipsa punerii în aplicare a încălcării, înțelegându-se că acordurile de stabilire a prețurilor, de împărțire a pieței și de limitare a producției se numără, prin însăși natura lor, printre restrângerile cele mai grave ale concurenței. Punctul 25 din Orientările din 2006 prevede că, în scop disuasiv, Comisia va include în cuantumul de bază o proporție care permite să se calculeze un cuantum adițional (denumit în continuare „coeficientul «cuantumul adițional»”), cuprinsă în intervalul de 15-25 % din valoarea vânzărilor, fiind luați în considerare factorii sus-menționați.

73 În ceea ce privește luarea în considerare a duratei încălcării, punctul 24 din Orientările din 2006 prevede că, pe de o parte, cuantumul stabilit în funcție de valoarea vânzărilor este înmulțit cu numărul de ani de participare la încălcare și, pe de altă parte, că perioadele mai mici de un semestru se consideră o jumătate de an, iar perioadele mai mari de șase luni, însă mai mici de un an se calculează ca un an întreg.

74 În temeiul punctelor 27-31 din Orientările din 2006, cuantumul de bază poate fi, în continuare, ajustat pentru a ține seama de circumstanțele agravante și atenuante și pentru a asigura cuantumului amenzii un caracter suficient de disuasiv. Potrivit punctului 34 din aceste orientări, cuantumul de bază poate fi de asemenea redus pentru a ține seama de Comunicarea din 2002 privind cooperarea.

75 În plus, punctul 32 din Orientările din 2006 prevede că, în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru fiecare întreprindere și asociere de întreprinderi care participă la încălcare, cuantumul final al amenzii nu trebuie să depășească în niciun caz 10 % din cifra de afaceri totală realizată în cursul anului financiar precedent.

76 În sfârșit, pe de o parte, Comisia prevede în mod excepțional, la punctul 35 din Orientările din 2006, că, în vederea stabilirii cuantumului amenzii, poate să țină seama de lipsa capacității de plată a unei întreprinderi. Spre deosebire de cele susținute de reclamantă, această dispoziție nu lasă Comisiei o marjă de apreciere nelimitată, din moment ce în cuprinsul acesteia sunt descrise cu exactitate condițiile de acordare a unei reduceri a cuantumului amenzii pentru lipsa capacității de plată. Astfel, acest punct prevede că, pe de o parte, nu se acordă o reducere a amenzii doar pe baza simplei constatări a unei situații financiare nefavorabile sau precare și că, pe de altă parte, reducerea se poate acorda numai pe baza unor probe obiective potrivit cărora aplicarea unei amenzi ar pune iremediabil în pericol viabilitatea economică a întreprinderii implicate și ar conduce la devalorizarea completă a activelor acesteia.

77 Pe de altă parte, la punctul 37 din Orientările din 2006, Comisia arată că particularitățile unei cauze date sau necesitatea de a atinge un nivel disuasiv într-o anumită cauză pot să justifice abaterea sa de metodologia descrisă în Orientările din 2006. Din moment ce dispozițiile cuprinse la punctul menționat nu o autorizează să se abată de la principiile prevăzute la articolul 23 alineatele (2) și (3)

din Regulamentul nr. 1/2003, trebuie să se considere că, spre deosebire de cele susținute de reclamantă, acestea nu conferă Comisiei o putere de apreciere aproape nelimitată și că, prin urmare, acest punct nu derogă de la principiul legalității pedepselor.

78 Rezultă că adoptarea de către Comisie a Orientărilor din 2006, întrucât s-a înscris în cadrul legal impus de articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, a contribuit la precizarea limitelor exercitării puterii de apreciere a Comisiei care rezultă deja din aceste dispoziții (Hotărârea Degussa/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctul 82) și nu a încălcat principiul legalității pedepselor, ci a contribuit la respectarea acestuia.

79 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, a doua excepție trebuie respinsă ca neîntemeiată.

B – *Cu privire la concluziile prezentate cu titlu principal, prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate*

80 Astfel cum s-a arătat la punctul 49 de mai sus, primul, al doilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv au fost invocate în special în susținerea concluziilor prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate.

81 Întrucât, în decizia atacată, Comisia a aplicat Orientările din 2006 și întrucât, astfel cum s-a concluzionat la punctul 78 de mai sus, a doua excepție trebuie respinsă, trebuie examinat mai întâi al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului neretroactivității care ar rezulta din aplicarea acestor orientări faptelor imputate reclamantei, anterioare adoptării orientărilor. În continuare, vor fi examinate primul, al doilea, al patrulea și al cincilea motiv invocate pentru a se demonstra că decizia atacată este viciată de nelegalități care ar decurge din mai multe erori de apreciere săvârșite de Comisie.

1. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului neretroactivității

82 Reclamanta susține că, întrucât înțelegerea privește o perioadă cuprinsă între anii 1992 și 2004, Comisia ar fi trebuit să aplice Liniile directoare din 1998. În opinia sa, în măsura în care Comisia a calculat cuantumul amenzilor pe baza Orientărilor din 2006, aceasta a încălcat principiul neretroactivității. Reclamanta adaugă că aplicarea Liniilor directoare din 1998 ar fi determinat o amendă mai mică.

83 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al șaselea motiv.

84 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul neretroactivității dispozițiilor legii penale, astfel cum rezultă din articolul 49 din Carta drepturilor fundamentale și a fost consacrat în special la articolul 7 din CEDO, a cărui respectare este asigurată de instanța Uniunii, permite să se opună aplicării retroactive a unei noi interpretări a unei norme care stabilește o încălcare atunci când rezultatul acestei interpretări nu putea fi prevăzut în mod rezonabil la momentul săvârșirii încălcării (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 8 februarie 2007, Groupe Danone/Comisia, C-3/06, Rep., p. I-1331, punctele 87-89 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 2 februarie 2012, Denki Kagaku Kogyo și Denka Chemicals/Comisia, T-83/08, punctul 120).

85 În al doilea rând, potrivit unei jurisprudențe în egală măsură constante, în pofida dispozițiilor articolului 23 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1/2003, din care rezultă că deciziile prin care se aplică amenzi pentru încălcarea dreptului concurenței nu au caracter penal, Comisia are obligația respectării principiului neretroactivității în toate procedurile administrative care pot determina sancțiuni în aplicarea normelor de concurență ale tratatului (a se vedea în acest sens Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 202; a se vedea Hotărârea Denki Kagaku

Kogyo și Denka Chemicals/Comisia, punctul 84 de mai sus, punctul 122). O asemenea situație se regăsește îndeosebi atunci când Comisia decide să modifice o politică privind sancțiunile, în speță politica sa generală privind concurența, în ceea ce privește amenzile. Astfel, o asemenea modificare, în special dacă este efectuată prin adoptarea unor reguli de conduită precum orientările, poate produce efecte în raport cu principiul neretroactivității (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 222).

86 În al treilea rând, pentru a controla respectarea acestui principiu, s-a statuat că era necesar să se verifice dacă acea modificare era previzibilă în mod rezonabil în perioada în care fuseseră săvârșite încălcările vizate (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 224). Sfera noțiunii de previzibilitate depinde într-o largă măsură de conținutul textului respectiv, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor acestuia. Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la consiliere adecvată pentru a evalua la un nivel rezonabil în împrejurările cauzei consecințele care pot rezulta dintr-un anumit act. O asemenea situație se regăsește în special în cazul profesioniștilor, obișnuiți să facă dovada unei mari prudențe în exercitarea profesiei lor. De asemenea, există așteptarea ca aceștia să manifeste o diligență specifică în evaluarea riscurilor pe care le presupune această exercitare (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 219).

87 Cu privire la acest aspect, trebuie amintit că aplicarea eficientă a normelor de concurență, astfel cum acestea rezultă din dispozițiile Regulamentului nr. 1/2003, impune Comisiei ca, respectând limita prevăzută la articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat, să poată crește nivelul amenzilor dacă este necesar pentru asigurarea punerii în aplicare a politicii în materia concurenței. Din aceste considerații rezultă că întreprinderile implicate într-o procedură administrativă care poate determina aplicarea unei amenzi nu pot dobândi încredere legitimă nici cu privire la faptul că nivelul amenzilor practicat anterior nu va fi depășit de Comisie, nici cu privire la o metodă de calcul al cuantumului amenzilor, ci, dimpotrivă, întreprinderile respective trebuie să țină seama de posibilitatea ca, în orice moment, Comisia să decidă majorarea nivelului cuantumului amenzilor în raport cu cel aplicat în trecut, fie printr-o majorare a nivelului cuantumului amenzilor aplicând amenzi în cadrul unor decizii individuale, fie prin aplicarea, în diverse cauze concrete, a unor norme de conduită cu o aplicabilitate generală, precum liniile directoare (Hotărârile Groupe Danone/Comisia, punctul 84 de mai sus, punctele 90 și 91, și Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctele 227-230).

88 În speță, pe de o parte, trebuie amintit că la punctele 69 și 78 de mai sus s-a concluzionat deja că Orientările din 2006 se înscriau în cadrul legal prevăzut la articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003 și că acestea contribuiau la precizarea limitelor exercitării puterii de apreciere a Comisiei care rezultă din această dispoziție. În special, la punctul 75 de mai sus, Tribunalul a constatat că, în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, punctul 32 din Orientările din 2006 limitează cuantumul final al amenzii, în privința fiecărei întreprinderi sau asocieri de întreprinderi care participă la încălcare, la 10 % din cifra de afaceri totală realizată în cursul anului financiar precedent.

89 Pe de altă parte, trebuie arătat că, și în lipsa unei dispoziții exprese privind revizuirea periodică a Liniilor directoare din 1998, având în vedere jurisprudența existentă, reclamanta ar fi trebuit să țină seama de posibilitatea ca, după săvârșirea încălcării, Comisia să decidă să adopte și să aplice noi orientări pentru calcularea cuantumului amenzilor (Hotărârea Denki Kagaku Kogyo și Denka Chemicals/Comisia, punctul 84 de mai sus, punctul 116).

90 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie să se concluzioneze că Orientările din 2006 și în special noua metodă de calculare a cuantumului amenzilor prevăzută de acestea, presupunând că aceasta a avut un efect agravant în comparație cu cea prevăzută de Liniile directoare din 1998 în ceea ce privește nivelul amenzilor aplicate, erau previzibile în mod rezonabil pentru întreprinderi precum reclamanta, în perioada în care a fost săvârșită încălcarea constatată și că, prin aplicarea Orientărilor din 2006 în decizia în litigiu unei încălcări săvârșite înainte de adoptarea acestora, Comisia nu a

încălcat principiul neretroactivității (a se vedea în acest sens Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctele 231 și 232, și Hotărârea Curții din 18 mai 2006, Archer Daniels Midland și Archer Daniels Midland Ingredients/Comisia, C-397/03 P, Rec., p. I-4429, punctul 25).

91 În consecință, al șaselea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori de apreciere săvârșite de Comisie în constatarea încălcării imputate reclamantei și în calcularea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată

92 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că titlul primului motiv, astfel cum figurează în cererea introductivă, și anume „pârâta nu ține seama de numeroasele circumstanțe atenuante care pledează în favoarea reclamantei, încălcând articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003”, ar putea sugera că reclamanta susține că decizia atacată este viciată de mai multe nelegalități care rezultă din neluarea în considerare de către Comisie a unor circumstanțe atenuante, pe baza cărora Comisia ar fi trebuit să reducă cuantumul amenzii pe care i-a aplicat-o.

93 Cu toate acestea, circumstanțele invocate de reclamantă, în număr de treisprezece, fiecare dintre acestea fiind prezentată în cadrul unui număr echivalent de aspecte care compun primul motiv, se raportează, în esență, la mai multe erori de apreciere săvârșite de Comisie, în primul rând, în cazul unora din ele, cu privire la constatarea încălcării pe care o impută reclamantei (al patrulea, al șaselea, al șaptelea, al optulea și al unsprezecelea aspect) și, în al doilea rând, în cazul celorlalte, cu privire la calcularea cuantumului amenzii pe care i-a aplicat-o (primul, al doilea, al treilea, al cincilea, al nouălea, al zecelea, al doisprezecelea și al treisprezecelea aspect).

a) Cu privire la erorile de apreciere referitoare la constatarea încălcării imputate reclamantei

94 Într-o primă etapă, trebuie examinate al șaselea, al șaptelea și al optulea aspect ale primului motiv, prin intermediul cărora se urmărește, în esență, să se demonstreze că Comisia a săvârșit o eroare de apreciere întrucât a concluzionat că reclamanta a participat, în Austria, la încălcarea constatată, astfel încât eventuala participare a acesteia la încălcarea respectivă ar fi limitată la Germania.

95 În a doua etapă, vor fi examinate al patrulea și al unsprezecelea aspect ale primului motiv, prin intermediul cărora se urmărește, în esență, să se demonstreze o aplicare greșită a articolului 101 TFUE, întrucât anumite fapte imputate reclamantei nu constituie o încălcare a dreptului concurenței.

În cadrul celor de al șaselea, al șaptelea și al optulea aspect ale primului motiv, întemeiate pe o eroare de apreciere cu privire la participarea reclamantei, în Austria, la încălcarea constatată

96 Mai întâi, trebuie examinat al șaptelea aspect al primului motiv, apoi al șaselea aspect și, în sfârșit, al optulea aspect.

– În cadrul celui de al șaptelea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere referitoare la alinierea de către reclamantă a prețurilor practicate în Austria la prețurile practicate în Germania

97 Reclamanta afirmă că, spre deosebire de susținerile Comisiei din considerentul (351) al deciziei atacate, a aliniat prețurile pe care le practica în Austria la prețurile practicate în Germania nu în temeiul unui acord cu concurenții săi, ci pe baza unei decizii autonome. În plus, reclamanta susține că elementele de probă invocate de Comisie în această privință, în nota de subsol 404 din decizia atacată, datează dintr-o perioadă în care nu era încă membră a organismului de coordonare ASI sau privesc cabinele de duș, o subgrupă de produse pe care nu le fabrica.

98 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al șaptelea aspect al primului motiv.

99 În această privință, în primul rând, trebuie să se considere că reclamanta interpretează în mod greșit considerentul (351) al deciziei atacate în sensul că Comisia i-ar fi imputat că aliniase prețurile practicate în Austria la prețurile practicate în Germania. Astfel, considerentul (351) al deciziei atacate este unul dintre considerentele în care Comisia a respins argumentația dezvoltată de reclamantă în cadrul procedurii administrative. Reclamanta ar arăta că, în pofida participării sale susținute la reuniunile organismului de coordonare ASI începând cu anul 2001, nu ar fi utilizat niciodată informațiile schimbate în legătură cu prețurile în cursul acelor reuniuni și ar fi stabilit prețurile pe care le practica pe piața austriacă prin referire la prețurile practicate de societatea-mamă a acesteia pe piața germană și, în orice caz, că schimbul de informații nu ar fi avut niciun impact asupra pieței.

100 În răspuns la argumentația dezvoltată de reclamantă în cadrul procedurii administrative, Comisia a considerat, în esență, în considerentul (350) al deciziei atacate că, având în vedere participarea reclamantei la reuniunile organismului de coordonare ASI începând cu anul 2001, aceasta nu ar fi putut să nu țină seama, direct sau indirect, de informațiile referitoare la prețuri divulgate de concurenții săi. În considerentul (351) al deciziei atacate, Comisia a explicat că împrejurarea că coordonarea de prețuri ar fi putut să nu aibă impact asupra pieței sau asupra prețurilor pentru consumatorul final nu modifica constatarea potrivit căreia această coordonare avea un scop anticoncurențial. În același considerent, Comisia a precizat că nu a afirmat niciodată că reclamanta discutase despre aplicarea prețurilor practicate în Germania pe teritoriul austriac, ci, dimpotrivă, a considerat că membrii organismului de coordonare ASI discutau despre politicile lor privind prețurile, luând în considerare evoluțiile acestora pe piața germană. Din considerațiile de mai sus rezultă că constatarea Comisiei referitoare la alinierea prețurilor practicate în Austria la prețurile practicate în Germania nu este adresată în mod specific reclamantei, ci privește, în general, mecanismul de coordonare a prețurilor pus în aplicare de toți fabricanții de produse și accesorii pentru baie în cadrul organismului de coordonare ASI, chiar înainte ca reclamanta să adere la acesta. În plus, trebuie amintit că organismul de coordonare ASI era o asociație națională profesională care regrupa fabricanții a trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus. Prin urmare, reclamanta se prevalează într-un mod inoperant de împrejurarea că elementele de probă invocate de Comisie în nota de subsol 404 din decizia atacată privesc produse pe care nu le fabrica.

101 În al doilea rând, în ceea ce privește critica întemeiată pe faptul că Comisia a considerat în mod greșit că reclamanta își aliniase prețurile din Austria la prețurile din Germania pe baza unui acord cu concurenții săi, trebuie să se constate că reclamanta se limitează să afirme, fără a susține această afirmație, că această aliniere rezulta dintr-o decizie autonomă. Prin urmare, această critică trebuie înlăturată.

102 În al treilea rând, trebuie să se constate, asemănător Comisiei în considerentul (350) al deciziei atacate, că, în răspunsul la comunicarea privind obiecțiunile, reclamanta a confirmat că participase la schimbul de informații privind creșterile de prețuri în cursul mai multor reuniuni ale organismului de coordonare ASI începând cu anul 2001, precizând că nu utilizase niciodată informațiile referitoare la prețuri schimbate în acele reuniuni. În răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, reclamanta a confirmat această constatare. Această mărturisire cu privire la participare este, de altfel, coroborată de constatările Comisiei, susținute în mod corect de elemente de probă exacte, concordante și necontestate de reclamantă, prezentate în considerentele (325)-(339) ale deciziei atacate, care demonstrează că aceasta a participat în mod susținut, începând cu anul 2001, la reuniunile organismului de coordonare ASI în cursul cărora fabricanții de produse și accesorii pentru baie și-au coordonat prețurile pe piața austriacă. Din considerațiile de mai sus rezultă că, în mod corespunzător cerințelor legale, Comisia a dovedit participarea reclamantei la acorduri anticoncurențiale constând în coordonarea creșterilor de prețuri.

103 Pe de o parte, această concluzie nu poate fi repusă în discuție de împrejurarea că nota de subsol 404 din decizia atacată conține informații care se raportează la o perioadă anterioară aderării reclamantei la organismul de coordonare ASI. Astfel, prin această notă de subsol se urmărește să se susțină constatarea cuprinsă în considerentul (351) al deciziei atacate cu privire la alinierea prețurilor din Austria la prețurile aplicate în Germania. Or, la punctul 100 de mai sus s-a arătat că această constatare privea, în general, mecanismul de coordonare a prețurilor pus în aplicare de toți fabricanții de produse și accesorii pentru baie în cadrul organismului de coordonare ASI, chiar înainte ca reclamanta să adere la acesta.

104 Pe de altă parte, împrejurarea că acordurile în discuție nu ar fi fost puse în aplicare de reclamantă deoarece și-ar fi aliniat prețurile la cele practicate de societatea-mamă a acesteia și nu ar fi utilizat informațiile schimbate în cursul reuniunilor organismului de coordonare ASI nu poate înlătura aplicarea articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE.

105 Din considerațiile de mai sus rezultă că al șaptelea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al șaselea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la participarea reclamantei la schimbul de informații în Austria

106 Reclamanta susține că în Austria nu a participat la schimbul de informații comerciale sensibile, altele decât cele referitoare la prețuri. În susținerea acestei afirmații, reclamanta arată că niciunul dintre documentele citate de Comisie în nota de subsol 387 din decizia atacată nu dovedește că a participat în Austria la un schimb ilicit de informații.

107 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al șaselea aspect al primului motiv.

108 De la bun început, trebuie să se constate că, chiar dacă se presupune că aceste argumente ar fi în tot sau chiar în parte întemeiate, eroarea care ar vicia constatarea din decizia atacată referitoare la participarea reclamantei în Austria la un schimb de informații comerciale sensibile nu poate determina anularea articolului 1 din decizia atacată, în măsura în care acesta privește reclamanta. Astfel, în cadrul examinării celui de al șaptelea aspect al primului motiv, s-a stabilit că Comisia a concluzionat în mod valabil în sensul participării reclamantei la coordonarea creșterilor de prețuri pe piața austriacă în intervalul 2 martie 2001-9 noiembrie 2004. Or, din considerentul (341) al deciziei atacate rezultă că Comisia a considerat că schimbul de informații susținea mecanismul principal de coordonare a prețurilor. În considerentul (395) al deciziei atacate, prin referire la mecanismul de coordonare a creșterilor de prețuri, Comisia a concluzionat, așadar, în sensul existenței unor acorduri coluzive puse în aplicare în Austria de fabricanții de produse și accesorii pentru baie.

109 Din considerațiile de mai sus rezultă că, în raport cu concluzia dedusă în privința celui de al șaptelea aspect, nu este necesară pronunțarea asupra celui de al șaselea aspect.

– În cadrul celui de al optulea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la dimensiunea participării reclamantei la înțelegere

110 În cadrul celui de al optulea aspect al primului motiv, reclamanta susține în special, pe de o parte, că constatarea efectuată de Comisie în considerentele (796) și (834) ale deciziei atacate, potrivit căreia grupurile multinaționale au permis organizarea solidă a înțelegerii, depășind frontierele și subgrupele de produse, datorită stabilirii centralizate a prețurilor și bunei circulații a informațiilor în interiorul grupelor respective, nu o privește deoarece participarea sa la încălcarea constatată, în lipsa autonomiei

sucursalei din Austria în privința stabilirii prețurilor în raport cu sediul societății din Germania, nu avea o dimensiune multinațională și, pe de altă parte, deoarece era prezentă numai pe piața uneia dintre cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus.

111 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al optulea aspect al primului motiv.

112 În această privință, pe de o parte, trebuie plasate în contextul lor constatările Comisiei din considerentele (796) și (834) ale deciziei atacate, potrivit cărora grupurile multinaționale au organizat în mod solid înțelegerea, depășind frontierele și subgrupele de produse, datorită stabilirii centralizate a prețurilor. Astfel, aceste constatări fac parte din raționamentul Comisiei, din considerentele (793)-(849) ale deciziei atacate, conform căruia aceasta a intenționat să dovedească faptul că acordurile coluzive puse în aplicare de fabricanții de produse și accesorii pentru baie în șase state membre și care cuprindeau cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus prezentau caracteristicile unei încălcări unice și continue. Prin urmare, aceste constatări nu aveau vocația să se aplice, ca atare, reclamantei în mod specific.

113 Pe de altă parte, trebuie arătat că, după ce a constatat existența unei încălcări unice și continue, în considerentul (850) al deciziei atacate, Comisia a explicat că, în vederea stabilirii răspunderii pentru o asemenea încălcare în sarcina unei întreprinderi care a participat personal doar la o parte dintre acordurile anticoncurențiale, era suficient să dovedească faptul că acea întreprindere intenționase să contribuie, prin propriul comportament, la obiectivele comune urmărite de toți participanții și că avea cunoștință de comportamentele materiale urmărite sau puse în aplicare de celelalte întreprinderi pentru atingerea acestor obiective sau că putea să le prevadă în mod rezonabil și era pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea. Or, în considerentele (872) și (873) ale deciziei atacate, Comisia a considerat că reclamanta participase la încălcarea unică și continuă întrucât, prin prisma participării sale la reuniunile organismelor de coordonare ASI în Austria și IndustrieForum Sanitär în Germania, avusese posibilitatea rezonabilă de a avea cunoștință despre diferitele game de produse care făceau obiectul încălcării constatate. În schimb, în ceea ce privește sfera geografică a încălcării respective, Comisia a considerat că reclamanta putea să fi avut cunoștință numai despre comportamentele coluzive care au existat în Austria și în Germania.

114 Or, în prezenta acțiune, reclamanta nu a contestat existența încălcării constatate, o încălcare unică și continuă, astfel cum a fost prezentată în considerentele (793)-(849) ale deciziei atacate. Mai mult, astfel cum s-a arătat la punctele 53 și 54 de mai sus, reclamanta a contestat tardiv faptul că avea cunoștință despre una dintre caracteristicile esențiale ale încălcării respective, și anume că această încălcare privea trei subgrupe de produse.

115 Astfel, împrejurarea amintită de reclamantă potrivit căreia constatările Comisiei cuprinse în special în considerentele (793) și (834) ale deciziei atacate, referitoare la stabilirea centralizată a prețurilor și la subgrupele de produse vizate de înțelegere, nu îi sunt aplicabile nu poate repune în discuție raționamentul Comisiei privind, pe de o parte, existența unei încălcări unice și continue și, pe de altă parte, participarea reclamantei la o asemenea încălcare și, în consecință, nu poate determina anularea deciziei atacate.

116 Din considerațiile de mai sus rezultă că al optulea aspect al primului motiv trebuie respins ca inoperant.

117 Având în vedere concluziile din cuprinsul punctelor 105, 109 și 116 de mai sus, trebuie să se considere că, spre deosebire de susținerile reclamantei, Comisia a putut să conchidă fără a săvârși o eroare de apreciere că participarea reclamantei la încălcarea constatată nu era limitată la Germania, ci cuprindea și Austria.

În cadrul celui de al patrulea și al celui de al unsprezecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe o aplicare greșită a articolului 101 TFUE

118 Trebuie arătat că al patrulea aspect al primului motiv se întemeiază, în esență, pe afirmațiile potrivit cărora, pe de o parte, coordonarea creșterilor de prețuri răspundea unei cereri a clientelei, și anume distribuitorii cu ridicata, și, pe de altă parte, faptul de a satisface o asemenea cerere nu constituia o încălcare a articolului 101 TFUE. În ceea ce privește al unsprezecelea aspect al primului motiv, reclamanta susține că transparența pieței nu este nefastă pentru concurență.

119 Înainte de a examina al patrulea și al unsprezecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe o încălcare a articolului 101 TFUE, trebuie amintită jurisprudența referitoare la existența unei încălcări a articolului 101 alineatul (1) TFUE.

120 În această privință, în temeiul articolului 101 alineatul (1) TFUE, sunt incompatibile cu piața internă și interzise orice acorduri între întreprinderi, orice decizii ale asocierilor de întreprinderi și orice practici concertate care pot afecta comerțul dintre statele membre și care au ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne.

121 Pentru a exista un acord în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, este suficient ca întreprinderile în cauză să își fi exprimat voința comună de a se comporta pe piață într-un anumit mod (Hotărârea Tribunalului din 17 decembrie 1991, Hercules Chemicals/Comisia, T-7/89, Rec., p. II-1711, punctul 256, și Hotărârea Tribunalului din 20 martie 2002, HFB și alții/Comisia, T-9/99, Rec., p. II-1487, punctul 199).

122 Se poate considera că s-a încheiat un acord în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE în cazul în care există un concurs de voințe cu privire la însuși principiul unei restrângeri a concurenței, chiar dacă elementele specifice ale restricției avute în vedere fac încă obiectul negocierilor (a se vedea în acest sens Hotărârea HFB și alții/Comisia, punctul 121 de mai sus, punctele 151-157 și 206).

123 Noțiunea de practică concertată se referă la o formă de coordonare între întreprinderi care, fără să fi mers până la realizarea unei convenții propriu-zise, substituie în mod conștient riscurile concurenței cu o cooperare practică între acestea (Hotărârile Curții din 8 iulie 1999, Comisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Rec., p. I-4125, punctul 115, și Hüls/Comisia, C-199/92 P, Rec., p. I-4287, punctul 158).

124 În această privință, articolul 101 alineatul (1) TFUE se opune oricărui contact direct sau indirect între operatorii economici de natură fie să influențeze comportamentul pe piață al unui concurent actual sau potențial, fie să dezvăluie unui astfel de concurent comportamentul pe care o întreprindere a decis să îl adopte ea însăși pe piață sau pe care intenționează să îl adopte pe piață atunci când aceste contacte au ca obiect sau efect restrângerea concurenței (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Anic Partecipazioni, punctul 123 de mai sus, punctele 116 și 117).

125 Un schimb de informații este contrar normelor de concurență ale Uniunii atunci când limitează sau anulează gradul de nesiguranță privind funcționarea pieței în cauză, având ca rezultat o restrângere a concurenței dintre întreprinderi (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 2 octombrie 2003, Thyssen Stahl/Comisia, C-194/99 P, Rec., p. I-10821, punctul 81 și jurisprudența citată).

126 Astfel, divulgarea unor informații sensibile înlătură incertitudinea cu privire la comportamentul viitor al unui concurent și influențează astfel, direct sau indirect, strategia destinatarului informațiilor (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 23 noiembrie 2006, Asnef-Equifax și Administración del Estado, C-238/05, Rec., p. I-11125, punctul 51 și jurisprudența citată). Așadar, orice operator economic trebuie să stabilească în mod autonom politica pe care intenționează să o urmeze în cadrul pieței interne și condițiile pe care intenționează să le rezerve clientelei sale (a se vedea Hotărârea Thyssen Stahl/Comisia, punctul 125 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).

127 Cu toate că este corect că această cerință privind autonomia nu exclude dreptul operatorilor de a se adapta în mod inteligent la comportamentul constatat sau anticipat din partea concurenților lor, aceasta se opune totuși cu fermitate oricărui contact direct sau indirect între astfel de operatori ce are drept obiect sau drept efect crearea unor condiții de concurență care nu ar corespunde condițiilor normale ale pieței relevante, ținând seama de natura produselor sau a prestațiilor furnizate, de importanța sau de numărul întreprinderilor, precum și de volumul pieței respective (a se vedea Hotărârea Thyssen Stahl/Comisia, punctul 125 de mai sus, punctul 83 și jurisprudența citată).

– În cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, întemeiat pe faptul că coordonarea prețurilor corespundea unei cereri a clientelei

128 În cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, reclamanta susține în esență că, spre deosebire de constatările Comisiei din decizia atacată, articolul 101 TFUE nu a fost încălcat, întrucât coordonarea creșterilor de prețuri viitoare urmărea să satisfacă o cerere a clientelei, și anume distribuitorii cu ridicata, care exercitau presiuni importante asupra fabricanților de produse și accesorii pentru baie. Pe de altă parte, reclamanta susține că, în vederea calculării cuantumului amenzii care i-a fost aplicată, Comisia nu a luat în considerare, în calitate de circumstanță atenuantă, presiunile pe care distribuitorii cu ridicata le exercitaseră asupra fabricanților de produse și accesorii pentru baie, deși aceste presiuni constituiau una dintre cauzele încălcării constatate.

129 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al patrulea aspect al primului motiv.

130 În această privință, în primul rând, referitor la afirmația reclamantei potrivit căreia coordonarea dintre producători, întrucât urmărea să satisfacă o cerere a clientelei, și anume distribuitorii cu ridicata, nu constituia o încălcare a articolului 101 TFUE, *primo*, trebuie arătat că, în decizia atacată, Comisia a analizat rolul distribuitorilor cu ridicata în prezenta cauză. Astfel, în considerentul (740) al deciziei atacate, Comisia a arătat că, la momentul introducerii taxării rutiere în Austria, distribuitorii cu ridicata au solicitat fabricanților de produse și accesorii pentru baie, în cadrul organismului de coordonare ASI, aplicarea unei majorări a prețurilor de 0,6 %, iar nu a unei majorări de 0,2 %, astfel cum deciseseră aceștia din urmă. De asemenea, în considerentele (657) și (658) ale deciziei atacate, Comisia a arătat că anumiți fabricanți austrieci explicau coordonarea creșterii de prețuri cu ocazia introducerii euro prin presiunile externe exercitate de distribuitorii cu ridicata. În sfârșit, în considerentele (931)-(934) ale deciziei atacate, Comisia a menționat în general că, pentru a justifica acordurile coluzive în calitate de circumstanță atenuantă, fabricanții de produse și accesorii pentru baie invocaseră puterea de cumpărare și presiunile distribuitorilor cu ridicata. Comisia a refuzat însă să admită aceste argumente.

131 *Secundo*, având în vedere jurisprudența citată la punctele 120-127 de mai sus, trebuie arătat că, la punctul 102 de mai sus, s-a stabilit că reclamanta participase la acorduri anticoncurențiale constând în coordonarea creșterilor de prețuri viitoare pe piața austriacă. În plus, trebuie să se constate că, în cadrul prezentei acțiuni și astfel cum a confirmat în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, reclamanta se abține să conteste participarea sa la acordurile coluzive puse în aplicare de fabricanții de produse și accesorii pentru baie pe piața germană, astfel cum Comisia a constatat în considerentele (246)-(252) ale deciziei atacate.

132 Or, spre deosebire de cele susținute de reclamantă și astfel cum Comisia a arătat în mod întemeiat în considerentul (657) al deciziei atacate, faptul că distribuitorii cu ridicata solicitaseră fabricanților să adopte un comportament specific nu poate să îi exonereze pe cei din urmă de răspunderea care le revine din cauza participării lor la practici anticoncurențiale. În plus, astfel cum Comisia a subliniat în mod întemeiat în considerentul (934) al deciziei atacate, deși condițiile de pe pieţele situate în amonte și în aval față de piața vizată de înțelegere pot influența comportamentul actorilor prezenți pe această din urmă piață, o asemenea situație nu justifică nicidecum ca acești actori, în loc să răspundă

independent la condițiile de piață, să coopereze cu concurenții lor (a se vedea în acest sens Hotărârea HFB și alții/Comisia, punctul 121 de mai sus, punctul 178, și Hotărârea Tribunalului din 25 octombrie 2005, Groupe Danone/Comisia, T-38/02, Rec., p. II-4407, punctul 423).

133 Prin urmare, în prezenta cauză, pretinsa putere de cumpărare a distribuitorilor cu ridicata, chiar dacă se presupune a fi dovedită, nu poate în niciun caz să justifice acordurile coluzive puse în aplicare de fabricanții de produse și accesorii pentru baie.

134 În al doilea rând, în măsura în care reclamanta impută Comisiei că, în etapa calculării cuantumului amenzii, nu a ținut seama de presiunile exercitate de distribuitorii cu ridicata, în calitate de circumstanțe atenuante, este suficient să se amintească faptul că, potrivit jurisprudenței, presiunile, indiferent de gradul acestora, nu pot constitui o circumstanță atenuantă. Existența unor asemenea presiuni nu schimbă cu nimic realitatea și gravitatea încălcării săvârșite. Mai degrabă decât să participe la înțelegere, reclamanta ar fi putut denunța presiunile la care era supusă la autoritățile competente și ar fi putut introduce la Comisie o plângere (a se vedea în acest sens Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 370, și Hotărârea Tribunalului din 20 martie 2002, LR AF 1998/Comisia, T-23/99, Rec., p. II-1705, punctul 339).

135 Prin urmare, trebuie să se considere că, în speță, Comisia a decis în mod întemeiat să nu ia în considerare, în calitate de circumstanță atenuantă, presiunile distribuitorilor cu ridicata.

136 Din considerațiile de mai sus rezultă că al patrulea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al unsprezecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe beneficiile pentru concurență ale transparenței pieței

137 Reclamanta susține, în esență, că afirmația Comisiei cuprinsă în considerentul (991) al deciziei atacate, potrivit căreia armonizarea datelor la care sunt stabilite prețurile confirmă modul de funcționare a ciclurilor de prețuri, deoarece aceasta determină transparența pieței, nu ia în considerare faptul că, pe de o parte, transparența pieței în sine nu este nefastă pentru concurență și, pe de altă parte, această armonizare și această transparență priveau calendarul, iar nu prețurile.

138 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al unsprezecelea aspect al primului motiv.

139 În această privință, având în vedere jurisprudența amintită la punctele 120-127 de mai sus, trebuie arătat că, în considerentul (991) al deciziei atacate, Comisia a răspuns argumentelor invocate de reclamantă în cadrul procedurii administrative, referitoare la pretinsele beneficii rezultate din armonizarea calendarului creșterilor de prețuri. În acest scop, Comisia a considerat că argumentele respective confirmau transparența pe piață și funcționarea ciclurilor de prețuri, astfel cum este descrisă în decizia atacată.

140 Precum în cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, pe de o parte, trebuie amintit că, la punctul 102 de mai sus, s-a stabilit că reclamanta participase la acorduri anticoncurențiale constând în coordonarea creșterilor de prețuri pe piața austriacă. Pe de altă parte, în cadrul prezentei acțiuni, reclamanta s-a abținut să conteste participarea sa la acordurile coluzive puse în aplicare de fabricanții de produse și accesorii pentru baie pe piața germană, astfel cum Comisia a constatat în considerentele (246)-(252) ale deciziei atacate. De asemenea, trebuie subliniat că, spre deosebire de susținerile reclamantei din cadrul acestui aspect al primului motiv, astfel cum rezultă din considerentele (152)-(163) ale deciziei atacate, prezentate, în esență, la punctul 2 de mai sus, coordonarea creșterilor de prețuri viitoare, constatată de Comisie pe piețele germană și austriacă, privea atât calendarul creșterilor respective, cât și proporția acestora.

141 Or, din jurisprudență rezultă că, deși fiecare producător poate să își modifice în mod liber prețurile și să țină seama în acest scop de comportamentul, actual sau previzibil, al concurenților săi, contravine, în schimb, normelor de concurență din Tratatul FUE cooperarea unui producător cu concurenții acestuia, indiferent de modalitate, pentru a stabili o linie de acțiune coordonată referitoare la o creștere de prețuri și pentru a-i asigura astfel reușita prin eliminarea prealabilă a oricărei incertitudini cu privire la comportamentul reciproc referitor la elementele esențiale ale acestei acțiuni, precum cota, obiectul, data și locul creșterilor (Hotărârea Curții din 14 iulie 1972, ICI/Comisia, 48/69, Rec., p. 619, punctul 118).

142 Prin urmare, Comisia a considerat în mod întemeiat că acordurile coluzive puse în aplicare pe piețele austriacă și germană constituiau încălcări ale dreptului concurenței. Rezultă că argumentul reclamantei privind transparența pe piață nu poate fi admis.

143 Având în vedere ansamblul considerațiilor de mai sus, al unsprezecelea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

b) Cu privire la erorile de apreciere în legătură cu calcularea cuantumului amenzii aplicate reclamantei

144 Prin intermediul primului, al celui de al doilea, al celui de al treilea, al celui de al cincilea, al celui de al nouălea, al celui de al zecelea, al celui de al doisprezecelea și al celui de al treisprezecelea aspect ale primului motiv, reclamanta critică, în esență, Comisia pentru faptul că a săvârșit mai multe erori de apreciere, întrucât nu a ținut seama de numeroase circumstanțe pe care le califică drept atenuante, în raport cu care cuantumul amenzii pe care i-a aplicat-o ar fi trebuit să fie redus, încălcând articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003.

145 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă.

146 Cu titlu introductiv, mai întâi, trebuie amintit că, astfel cum s-a concluzionat la punctele 69 și 78 de mai sus, adoptarea de către Comisie a Orientărilor din 2006 s-a înscris în cadrul legal impus de articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003 și, prin urmare, a contribuit la precizarea limitelor exercitării puterii de apreciere a Comisiei ce rezultă deja din aceste dispoziții și nu a încălcat principiul legalității pedepselor, ci a contribuit la respectarea acestuia.

147 În continuare, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din Orientările din 2006, metodologia utilizată de Comisie pentru stabilirea amenzilor cuprinde două etape. Într-o primă etapă, Comisia stabilește un cuantum de bază pentru fiecare întreprindere sau asociere de întreprinderi. Acest cuantum de bază permite reflectarea gravității încălcării în discuție, luând în considerare, în conformitate cu punctul 22 din aceste orientări, elemente proprii acesteia, precum natura încălcării, cota de piață cumulată a tuturor părților în cauză, sfera geografică a încălcării și punerea în aplicare ori lipsa punerii în aplicare a încălcării. În a doua etapă, Comisia poate ajusta acest cuantum de bază prin majorare sau prin reducere, având în vedere circumstanțele agravante sau atenuante care caracterizează participarea la încălcare a fiecăreia dintre întreprinderile în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 25 octombrie 2011, Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, T-348/08, Rep., p. II-7583, punctele 260 și 264 și jurisprudența citată).

148 Mai exact, în ceea ce privește prima etapă a metodei de stabilire a amenzilor, potrivit punctelor 13-25 din Orientările din 2006, trebuie arătat, desigur, că acest cuantum de bază al amenzii are legătură cu coeficientul „gravitatea încălcării”, care reflectă gradul de gravitate al încălcării ca atare și care poate fi stabilit, în general, astfel cum s-a arătat la punctul 72 de mai sus, la un nivel care poate ajunge până la 30 % din valoarea vânzărilor care trebuie luate în considerare, ținându-se seama de factorii menționați la punctul 22 din Orientările din 2006 (a se vedea în acest sens Hotărârea Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, punctul 147 de mai sus, punctul 261). Totuși, se impune constatarea că, încă din această primă etapă, s-a ținut seama deopotrivă de elemente obiective care se raportează la situația

specifică și individuală a fiecărei întreprinderi care a participat la încălcare. Astfel, coeficientul „gravitatea încălcării” se aplică coroborat cu doi parametri obiectivi individuali, și anume, pe de o parte, valoarea vânzărilor de produse sau de servicii realizate de fiecare dintre întreprinderi, în ceea ce privește în mod direct sau indirect încălcarea în sectorul geografic vizat pe teritoriul SEE, și, pe de altă parte, durata participării întreprinderilor la încălcarea globală în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, punctul 147 de mai sus, punctul 269).

149 Pe de altă parte, în temeiul dispozițiilor punctului 25 din Orientările din 2006, cuantumul de bază al amenzii poate fi completat prin aplicarea unui cuantum adițional, al cărui obiect este de a descuraja întreprinderile să participe îndeosebi la acorduri orizontale de stabilire a prețurilor. Astfel cum s-a arătat la punctul 72 de mai sus, coeficientul „cuantumul adițional”, care se aplică în mod independent de durata participării unei întreprinderi la încălcare, este cuprins în intervalul 15-25 % din valoarea vânzărilor care trebuie luate în considerare, în raport cu factorii menționați la punctul 22 din Orientările din 2006 (Hotărârea Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, punctul 147 de mai sus, punctul 261).

150 Cu titlu principal, într-o primă etapă, trebuie examinate primul, al treilea, al cincilea, al nouălea și al zecelea aspect al primului motiv, întemeiate pe erori de apreciere săvârșite de Comisie în privința gravității încălcării constatate. În a doua etapă, vor fi examinate al doilea, al doisprezecelea și al treisprezecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe erori de apreciere ale Comisiei în privința neluării în considerare a circumstanțelor atenuante.

În cadrul primului, al celui de al treilea, al celui de al cincilea, al celui de al nouălea și al celui de al zecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe erori de apreciere în privința gravității încălcării constatate

– Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că reclamanta fabrică numai produse încadrate în una dintre cele trei subgrupe de produse acoperite de încălcarea constatată

151 Reclamanta susține că fabrică numai robinete pentru baie din gama superioară și că Comisia nu a ținut seama de faptul că activitatea acesteia se limita la o parte a unei singure subgrupe dintre cele trei subgrupe de produse acoperite de încălcarea constatată.

152 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea primului aspect al primului motiv.

153 În această privință, trebuie arătat că, astfel cum s-a amintit la punctul 112 de mai sus, în considerentele (793)-(849) ale deciziei atacate, Comisia a dovedit că acordurile coluzive puse în aplicare de fabricanții de produse pentru baie în șase state membre și care cuprindeau trei subgrupe de produse prezentau caracteristicile unei încălcări unice și continue, iar în considerentul (872) al acestei decizii, că reclamanta ar fi putut avea cunoștință în mod rezonabil despre faptul că încălcarea privea trei subgrupe de produse. În plus, la punctul 54 de mai sus s-a arătat că aceste constatări au fost contestate tardiv de reclamantă în cadrul prezentei acțiuni.

154 În aceste condiții, trebuie arătat că participarea limitată a reclamantei la încălcarea constatată, respectiv în ceea ce privește una dintre cele trei subgrupe de produse, și anume o parte din subgrupa robinetelor, a fost luată în considerare de Comisie cu ocazia stabilirii cuantumului de bază al amenzii. Astfel, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 148 de mai sus, după cum s-a arătat la punctul 18 de mai sus, acest cuantum de bază este calculat, în privința fiecărei întreprinderi, pe baza valorii vânzărilor în fiecare stat membru și pentru subgrupa de produse vizată.

155 Rezultă din considerațiile de mai sus că primul aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că reclamanta nu avea cunoștință despre încălcarea constatată și că a participat la aceasta numai în două dintre cele șase state membre pe care încălcarea le acoperea

156 Reclamanta critică, în esență, Comisia deoarece, în etapa calculării cuantumului de bază al amenzii, nu a luat în considerare, astfel cum a concluzionat în considerentul (873) al deciziei atacate, că reclamanta a participat la încălcarea constatată numai în două state membre dintre cele șase pe care încălcarea le acoperă. Având în vedere această împrejurare, reclamanta consideră că, sub rezerva aplicării Orientărilor din 2006 în speță, atunci când a stabilit cuantumul de bază al amenzii întemeindu-se pe aceste orientări, Comisia ar fi trebuit să aplice un coeficient „gravitatea încălcării” și un coeficient „cuantumul adițional” mai mici de 15 %.

157 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al treilea aspect al primului motiv.

158 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că, *primo*, în considerentele (872) și (873) ale deciziei atacate, Comisia a concluzionat că reclamanta participase la încălcarea constatată, cu alte cuvinte la o încălcare unică și continuă, *secundo*, astfel cum s-a arătat la punctele 53 și 54 de mai sus, reclamanta a contestat tardiv domeniul material al încălcării respective în fața instanței Uniunii și, *tertio*, Comisia a stabilit în sarcina reclamantei răspunderea pentru săvârșirea acestei încălcări.

159 În al doilea rând, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o încălcare a articolului 101 alineatul (1) TFUE poate rezulta nu numai dintr-un act izolat, ci și dintr-o serie de acte sau dintr-un comportament continuu, deși unul sau mai multe elemente ale acestei serii de acte sau ale comportamentului continuu ar putea constitui ele însele și privite izolat o încălcare a dispoziției menționate. Astfel, în ipoteza în care diferitele acțiuni se înscriu într-un „plan de ansamblu”, din cauza obiectului identic al acestora constând în denaturarea concurenței în cadrul pieței comune, Comisia are dreptul să stabilească răspunderea pentru aceste acțiuni în funcție de participarea la încălcare, privită în ansamblul său (Hotărârea Comisia/Anic Partecipazioni, punctul 123 de mai sus, punctul 81, precum și Hotărârea Curții din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., p. I-123, punctul 258).

160 O întreprindere care a participat la o asemenea încălcare unică și complexă prin comportamente proprii, care intrau în sfera de aplicare a noțiunilor de acord sau de practică concertată având un obiect anticoncurențial, în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, și care aveau drept scop să contribuie la realizarea încălcării în ansamblul său poate fi de asemenea răspunzătoare, pentru toată perioada participării sale la încălcarea menționată, pentru comportamentele altor întreprinderi în cadrul aceleiași încălcări. O asemenea situație se regăsește atunci când se stabilește că întreprinderea în cauză intenționa să contribuie prin propriul comportament la obiectivele comune urmărite de toți participanții și că cunoștea comportamentele ilicite urmărite sau puse în aplicare de ceilalți participanți pentru atingerea acelorași obiective sau că putea să le prevadă în mod rezonabil și că era pregătită să accepte riscul ce decurge din acestea (Hotărârile Comisia/Anic Partecipazioni, punctul 123 de mai sus, punctele 87 și 203, și Aalborg Portland și alții/Comisia, punctul 159 de mai sus, punctul 83).

161 Astfel, o întreprindere poate să fi participat în mod direct la toate comportamentele anticoncurențiale care compun o încălcare unică, caz în care Comisia are dreptul să stabilească în sarcina sa răspunderea pentru toate aceste comportamente și, prin urmare, pentru acea încălcare în totalitate. De asemenea, o întreprindere poate să fi participat în mod direct doar la o parte din comportamentele anticoncurențiale care compun o încălcare unică, dar să fi cunoscut toate celelalte comportamente ilicite urmărite sau puse în aplicare de ceilalți participanți la înțelegere pentru atingerea acelorași obiective sau să fi putut să le prevadă în mod rezonabil și să fi fost pregătită să accepte riscul ce

decurge din acestea. Într-un asemenea caz, Comisia are deopotrivă dreptul să stabilească în sarcina acestei întreprinderi răspunderea pentru toate comportamentele anticoncurențiale care compun o asemenea încălcare și, prin urmare, pentru aceasta în totalitate.

162 În al treilea rând, în speță, *primo*, astfel cum s-a concluzionat la punctul 79 de mai sus, a doua excepție invocată de reclamantă, care privește Orientările din 2006, trebuie respinsă ca neîntemeiată. În consecință, este necesară examinarea argumentelor invocate de reclamantă cu privire la neluarea în considerare de către Comisie, în etapa stabilirii cuantumului de bază al amenzii, în temeiul acestor orientări, a sferei geografice limitate la două state membre a participării sale la încălcarea constatată.

163 *Secundo*, astfel cum s-a arătat la punctele 19 și 21 de mai sus, Comisia a determinat cuantumul de bază al amenzii în special prin stabilirea la 15 % a coeficientului „gravitatea încălcării” și a coeficientului „cuantumul adițional”, având în vedere cele patru criterii de aprecierii a acestei încălcări constatate, și anume natura, cota de piață cumulată, sfera geografică și punerea în aplicare. În ceea ce privește sfera geografică a încălcării constatate, Comisia a luat în considerare faptul că încălcarea unică și continuă în discuție cuprindea cel puțin șase state membre [considerentul (1213) al deciziei atacate].

164 Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat la punctul 16 de mai sus, în considerentul (873) al deciziei atacate, Comisia a concluzionat că, în ceea ce privește sfera geografică a încălcării constatate, reclamanta nu putea fi considerată că a avut cunoștință despre încălcarea constatată în ansamblu, ci doar despre comportamentele coluzive care au existat în Austria și în Germania.

165 Având în vedere jurisprudența amintită la punctele 158-161 de mai sus, din concluzia prezentată de Comisie în considerentul (873) al deciziei atacate rezultă că, din moment ce reclamanta nu avea cunoștință despre sfera geografică globală a încălcării unice și continue în discuție, Comisia nu îi putea imputa că a participat la încălcarea astfel constatată și, prin urmare, nu putea să stabilească în sarcina sa răspunderea pentru această încălcare în ansamblu. În aceste condiții, în etapa calculării cuantumului amenzii aplicate reclamantei, Comisia ar fi trebuit să stabilească coeficienții „gravitatea încălcării” și “cuantumul adițional” având în vedere această concluzie.

166 Or, este cert că, în decizia atacată, acești doi coeficienți au fost stabiliți la 15 % având în vedere numai caracteristicile esențiale ale încălcării constatate, și anume în special sfera sa geografică, în sensul că acoperea teritoriul a șase state membre.

167 Prin urmare, întrucât în etapa calculării cuantumului amenzii aplicate reclamantei nu a luat în considerare sfera geografică limitată la două state membre, despre care avea cunoștință, a încălcării la care a participat reclamanta, Comisia a săvârșit două erori de apreciere.

168 Rezultă din considerațiile de mai sus că al treilea aspect al primului motiv trebuie admis ca fiind întemeiat.

– În cadrul celui de al cincilea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a caracterului pronunțat mai mic al acordurilor privind robinetele

169 Reclamanta arată că, în decizia atacată, Comisia a considerat că acordurile dintre fabricanții de cabine de duș fuseseră în mod specific pronunțate. *A contrario*, acordurile ar fi fost mai puțin pronunțate în privința celorlalte două subgrupe de produse, împrejurare pe care Comisia ar fi omis să o ia în considerare.

170 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al cincilea aspect al primului motiv.

171 În această privință, pe de o parte, astfel cum s-a amintit la punctul 16 de mai sus, în decizia atacată, Comisia a concluzionat că reclamanta participase la încălcarea constatată, cu alte cuvinte la o încălcare unică și continuă privind îndeosebi cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus, și, astfel cum s-a statuat la punctele 53 și 54 de mai sus, reclamanta a contestat tardiv această caracteristică esențială a încălcării, respectiv domeniul său material. Prin urmare, având în vedere punctul 22 din Orientările din 2006 și în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 147 de mai sus, Comisia a putut stabili în mod valabil cuantumul de bază al amenzii în temeiul în special al gravității încălcării, analizată în ansamblu. Așadar, nu se poate considera că Comisia avea obligația să ia în considerare caracterul pronunțat specific, presupus dovedit, al acordurilor coluzive în privința uneia dintre cele trei subgrupe de produse în discuție.

172 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul invocat de reclamantă potrivit căruia acordurile coluzive în privința robinetelor ar fi fost mai puțin importante decât cele privind cabinele de duș, trebuie să se constate că, în privința acestor două subgrupe de produse, Comisia a reunit elemente de probă care demonstrau că fabricanții de produse și accesorii pentru baie participaseră la restrângeri ale concurenței care se numărau printre cele mai grave, și anume coordonarea creșterilor anuale de prețuri viitoare, precum și coordonarea creșterilor de prețuri viitoare cu ocazia unor evenimente specifice. Mai mult, în Germania, ritmul reuniunilor coluzive nu era mai puțin regulat și mai sporadic în privința robinetelor decât în privința cabinelor de duș, astfel cum rezultă din anexele 2 și 3 la decizia atacată. În Austria, reuniunile coluzive privind cele trei subgrupe de produse avuseseră loc în cadrul uneia și aceleiași asociații, organismul de coordonare ASI, ceea ce presupune că nu se poate recurge la nicio diferențiere între subgrupele de produse în ceea ce privește periodicitatea reuniunilor.

173 Din considerațiile de mai sus rezultă că al cincilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al nouălea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că înțelegerea nu putea aduce atingere pieței în aval

174 În opinia reclamantei, Comisia nu a luat în considerare faptul că înțelegerea privea numai prețurile brute, iar nu parametrii relevanți ai concurenței, și anume rabaturile și bonusurile, ceea ce presupune că înțelegerea putea avea doar un impact minor asupra pieței situate în aval. Reclamanta adaugă că, în orice caz, schimbul de informații privind rabaturile de bază, în cadrul unei reuniuni a asociației specializate AGSI din 6 martie 1998, era contrar intereselor sale și a fost doar un caz izolat. În ceea ce privește discuția referitoare la reduceri și la marje, în cadrul reuniunii organismului de coordonare ASI din 7 noiembrie 2002, invocată de Comisie în nota de subsol 403 din decizia atacată, aceasta ar constitui cel mult o încercare de coordonare, într-un caz excepțional, a unui rabat unic și nesemnificativ, situație care nu se încadrează în domeniul articolului 101 TFUE.

175 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al nouălea aspect al primului motiv.

176 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că din textul articolului 101 alineatul (1) litera (a) TFUE rezultă că o practică concertată are un obiect anticoncurențial dacă, în special, „stabile[ște,] direct sau indirect, prețuri de cumpărare sau de vânzare sau orice alte condiții de tranzacționare”. Prin urmare, luând în considerare faptul că articolul 101 TFUE urmărește, asemenea altor norme de concurență prevăzute de tratat, să protejeze nu numai interesele directe ale concurenților sau ale consumatorilor, ci și structura pieței și, în acest mod, însăși concurența, s-a statuat că acest mod de redactare nu permite să se considere că ar fi interzise numai practicile concertate care au efect direct asupra prețului achitat de consumatori (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 4 iunie 2009, T-Mobile Netherlands și alții, C-8/08, Rep., p. I-4529, punctele 36-38). Mai mult, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a aprecia dacă o practică concertată este interzisă prin articolul 101 alineatul (1) TFUE, luarea în considerare a efectelor sale concrete este inutilă atunci când se

dovedește că aceasta are ca obiect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței comune (a se vedea Hotărârea T-Mobile Netherlands și alții, citată anterior, punctul 29 și jurisprudența citată).

177 În al doilea rând, din sistemul de sancționare a încălcărilor normelor de concurență, astfel cum a fost reglementat prin Regulamentele nr. 17 și nr. 1/2003 și cum a fost interpretat în jurisprudența constantă, rezultă că înțelegerile de tipul cartelurilor merită, chiar din cauza naturii lor, cele mai severe amenzi. Eventualul lor impact concret asupra pieței, în special problema măsurii în care limitarea concurenței a determinat majorarea prețului de piață comparativ cu cel care ar fi fost prevăzut în ipoteza inexistenței cartelului, nu este un criteriu determinant pentru stabilirea nivelului amenzilor (Hotărârea Tribunalului din 19 mai 2010, KME Germany și alții/Comisia, T-25/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 82 și jurisprudența citată).

178 În al treilea rând, în sfârșit, trebuie amintit că, desigur, spre deosebire de Orientările din 2006, punctul 1 A din Liniile directoare din 1998 prevedea că, în principiu, evaluarea criteriului gravității unei încălcări lua în considerare, în cazul în care era măsurabil, impactul concret al acestei încălcări pe piață. Totuși, potrivit acestor linii directoare, acordurile sau practicile concertate care urmăresc în special, precum în speță, coordonarea creșterilor de prețuri puteau fi calificate drept „foarte grave” pe baza doar a însești naturii lor, fără a fi necesar ca astfel de comportamente să fie caracterizate de un anumit impact sau de o anumită sferă geografică. Această concluzie este susținută de faptul că, deși descrierea încălcărilor „grave” din Liniile directoare din 1998 menționa în mod expres impactul asupra pieței și efectele asupra unor zone întinse ale pieței comune, în schimb, descrierea încălcărilor „foarte grave” nu menționa nicio cerință, nici cu privire la un impact concret asupra pieței, nici cu privire la producerea unor efecte într-o anumită zonă geografică (a se vedea Hotărârea KME Germany și alții/Comisia, punctul 177 de mai sus, punctul 83 și jurisprudența citată).

179 Din considerațiile de mai sus și din jurisprudența amintită la punctele 176-178 de mai sus rezultă că, în prezența unei încălcări care se numără printre restrângerile cele mai grave ale concurenței, natura sa proprie permite, singură, nu numai să se constate că se înscrie în cadrul comportamentelor interzise în temeiul dispozițiilor articolului 101 TFUE, ci și să se aprecieze nivelul de gravitate al acesteia, în vederea stabilirii cuantumului amenzii care trebuie aplicată întreprinderilor care au participat la aceasta, în conformitate cu dispozițiile articolului 103 TFUE și ale Regulamentului nr. 1/2003.

180 În speță, trebuie arătat că, deși în cadrul prezentului aspect al primului motiv reclamanta contestă că a stabilit prețuri care trebuie plătite de consumatorul final, aceasta nu contestă că a participat la acorduri coluzive privind prețurile brute. Pe de altă parte, având în vedere considerațiile de mai sus și jurisprudența amintită la punctele 176-178 de mai sus, reclamanta susține în mod greșit că, întrucât înțelegerea a privit în principal prețurile brute, aceasta nu putea avea impact asupra piețelor situate în aval. Astfel, presupunând că acesta a fost obiectul principal al practicilor puse în aplicare în cadrul înțelegerii, trebuie arătat că prețurile brute constituie baza în raport cu care sunt calculate prețurile de vânzare către clienți. Prin urmare, trebuie să se considere că o coordonare între concurenți a prețurilor brute poate denatura concurența în cadrul pieței comune și, astfel, constituie o practică concertată în sensul articolului 101 TFUE. În lumina aceleiași jurisprudențe, reclamanta invocă deopotrivă în mod greșit caracterul izolat sau care nu este urmat de efecte în ceea ce o privește, în lipsa unui interes, al unor discuții coluzive.

181 Așadar, în considerentul (1211) al deciziei atacate, Comisia a considerat în mod întemeiat că acordurile coluzive în discuție, întrucât urmăreau coordonarea creșterilor de prețuri viitoare, constituiau, prin însăși natura lor, o încălcare dintre cele mai grave a normelor de concurență. Având în vedere natura proprie a încălcării constatate, Comisia a reținut, de asemenea în mod întemeiat, același nivel de gravitate pentru a stabili cuantumul amenzii care urma să fie aplicată.

182 Rezultă din considerațiile de mai sus că al nouălea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al zecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că înțelegerea nu a avut efect adverse asupra economiei

183 Reclamanta susține că înțelegerea nu a putut să aibă efecte adverse asupra economiei, în special în privința consumatorilor, întrucât, în primul rând, o înțelegere nu poate fi eficace având o cotă de piață atât de mică precum cea constatată de Comisie în considerentul (1212) al deciziei atacate, în al doilea rând, faptul că au existat fluxuri comerciale importante între statele membre nu favorizează soliditatea înțelegerii și, în al treilea rând, lipsa totală a unui mecanism de retorsiune, în speță, tinde să caracterizeze o cooperare ocazională, un grad redus de organizare și, astfel, inexistența unui impact asupra economiei.

184 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al zecelea aspect al primului motiv.

185 În această privință, este suficient să se amintească faptul că, astfel cum s-a statuat la punctul 179 de mai sus, în prezența unor încălcări precum cea în discuție în speță, care se numără printre restrângerile cele mai grave ale concurenței, natura lor proprie permite, singură, aprecierea nivelului de gravitate al acesteia, în vederea stabilirii cuantumului amenzii care trebuie aplicată întreprinderilor care au participat la aceasta, în conformitate cu dispozițiile articolului 103 TFUE și ale Regulamentului nr. 1/2003.

186 Pe de altă parte, s-a statuat că la evaluarea unui acord în temeiul articolului 101 alineatul (1) TFUE nu trebuie să se țină seama de cadrul concret în care acesta și-a produs efectele în cazul în care este vorba despre un acord care conține restrângeri evidente ale concurenței, precum stabilirea prețurilor, împărțirea pieței sau controlul debușeelor (Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, European Night Services și alții/Comisia, T-374/94, T-375/94, T-384/94 și T-388/94, Rec., p. II-3141, punctul 136).

187 În speță, practicile la care reclamanta a participat și pentru care este criticată cuprindeau restrângeri evidente ale concurenței. Astfel, la punctul 102 de mai sus s-a statuat că, în mod corespunzător cerințelor legale, Comisia a dovedit participarea reclamantei la acorduri anticoncurențiale constând în coordonarea creșterilor de prețuri. În aceste condiții, Comisia nu avea obligația de a dovedi existența unor efecte anticoncurențiale.

188 Prin urmare, în considerentul (1211) al deciziei atacate, Comisia a considerat în mod întemeiat că acordurile coluzive din speță se numărau printre restrângerile cele mai grave ale concurenței. *A fortiori*, faptul că acordurile în discuție nu au avut efecte adverse asupra economiei, chiar dacă se presupune a fi dovedit, nu poate nicidecum să constituie o circumstanță atenuantă.

189 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție prin argumentul reclamantei întemeiat pe pretinsa inexistență a unui mecanism de retorsiune. Astfel, deși existența unor măsuri de control al punerii în aplicare a unei înțelegeri poate fi luată în considerare în calitate de circumstanță agravantă, inexistența unor asemenea măsuri nu poate, în sine, să constituie o circumstanță atenuantă (Hotărârea Groupe Danone/Comisia, punctul 132 de mai sus, punctul 393).

190 Concluzia nu poate fi diferită în privința argumentului reclamantei întemeiat pe faptul că, având în vedere cota de piață scăzută, menționată în considerentul (1212) al deciziei atacate, a întreprinderilor care au participat la încălcarea constatată, aceasta nu ar fi putut produce efecte adverse asupra economiei. Astfel, din considerentul menționat rezultă că cota de piață respectivă a fost evaluată de Comisie la 54,3 %. Or, o asemenea cotă de piață, dacă se presupune a fi dovedită, nu poate fi calificată ca fiind scăzută. Mai mult, reclamanta nu dovedește modul în care acea cotă era insuficientă pentru a produce efecte adverse asupra economiei. Prin urmare, se impune înlăturarea acestui argument ca neîntemeiat.

191 Rezultă din considerațiile de mai sus că al zecelea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

În cadrul celui de al doilea, al celui de al doisprezecelea și al celui de al treisprezecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe erori de apreciere în privința circumstanțelor atenuante specifice reclamantei

– În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a rolului imitativ al reclamantei

192 Reclamanta susține că nu a făcut parte niciodată din grupul central de întreprinderi identificat de Comisie și, dimpotrivă, s-a limitat la un rol imitativ, care justifică o reducere a cuantumului amenzii care i-a fost aplicată, astfel cum această concluzie rezultă *a contrario* din Hotărârea Tribunalului din 3 martie 2011, Areva și alții/Comisia (T-117/07 și T-121/07, Rep., p. II-633, punctul 308). Mai mult, reclamanta amintește că nu a participat de la început la reuniuni în Austria.

193 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al doilea aspect al primului motiv.

194 În această privință, trebuie amintit că, deși rolul exclusiv pasiv sau imitativ al unei întreprinderi constituia o circumstanță atenuantă în conformitate cu punctul 3 prima liniuță din Liniile directoare din 1998, această situație nu se mai regăsește în Orientările din 2006. Punctul 29 a treia liniuță din Orientările din 2006 prevede că Comisia poate constata o circumstanță atenuantă atunci când atunci când întreprinderea în cauză face dovada că participarea sa la încălcare este extrem de redusă și demonstrează astfel că, în cursul perioadei în care a fost parte la acordurile ilicite, s-a sustras efectiv de la aplicarea acestora, adoptând un comportament concurențial pe piață. Se precizează că simplul fapt că o întreprindere a participat la o încălcare pentru o perioadă mai scurtă decât alte întreprinderi nu este considerat circumstanță atenuantă, deoarece această circumstanță este deja reflectată în cuantumul de bază al amenzii.

195 În speță, trebuie arătat că, pentru a demonstra că participarea sa la încălcarea constatată era substanțial redusă, reclamanta se limitează să afirme că nu a făcut parte niciodată din grupul central de întreprinderi.

196 Or, în primul rând, din cuprinsul punctului 5.2.3.2 din decizia atacată rezultă că constatarea efectuată de Comisie în sensul existenței unui grup central de întreprinderi care participă la încălcare în diferite state membre și care aparțin cel puțin unui organism de coordonare care ar acoperi cele trei subgrupe de produse avea ca obiect să contribuie la demonstrarea existenței unei încălcări unice și continue. Această constatare nu implica nicidecum faptul că întreprinderile care nu aparțineau acestui grup central de întreprinderi participau sporadic la încălcarea constatată.

197 În al doilea rând, în lumina punctului 29 a treia liniuță din Orientările din 2006, reclamanta ar fi trebuit să facă dovada că s-a sustras de la aplicarea acordurilor ilicite, ceea ce nu a realizat. Dimpotrivă, trebuie arătat că, în anexele 2 și 5 la decizia atacată, Comisia a evidențiat documente care atestă prezența regulată a reclamantei la reuniunile asociației specializate AGSI, în Germania, începând cu anul 1996, și la reuniunile organismului de coordonare ASI, în Austria, începând cu anul 2001. Or, astfel cum reclamanta a confirmat în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, nu contestă că a participat la reuniunile respective. Mai mult, astfel cum s-a menționat la punctul 102 de mai sus, în răspunsul la comunicarea privind obiecțiunile, reclamanta a recunoscut că a participat, în cadrul organismului de coordonare ASI în Austria, la schimbul de informații privind prețurile. De asemenea, din răspunsul dat de reclamantă la comunicarea privind obiecțiunile rezultă că aceasta a

participat la discuții privind prețurile în cadrul asociației specializate AGSI. Aceste discuții au fost considerate de Comisie ca având o natură anticoncurențială, concluzie pe care reclamanta nu o contestă în cadrul prezentei acțiuni.

198 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul referitor la intrarea tardivă a reclamantei, în Austria, în încălcarea constatată, trebuie amintit că, pe de o parte, astfel cum s-a amintit la punctul 194 de mai sus, o asemenea împrejurare nu poate constitui o circumstanță atenuantă și, pe de altă parte, reclamanta nu a invocat niciun argument de natură să explice motivul pentru care o asemenea intrare tardivă, în Austria, în încălcarea constatată ar fi de natură să evidențieze rolul său pasiv în cadrul acestei înțelegeri.

199 În al patrulea rând, în speță, din Hotărârea Areva și alții/Comisia, punctul 192 de mai sus, nu poate rezulta niciun efect juridic. Astfel, deși această hotărâre confirmă că unei întreprinderi care a avut un rol de conducător în cadrul unei înțelegeri i se poate impune o majorare a cuantumului amenzii, în cuprinsul acesteia Tribunalul nu afirmă nicidecum că lipsa calității de conducător în cadrul unei înțelegeri trebuie considerată circumstanță atenuantă. Pe de altă parte, în privința punctului 308 din această hotărâre, la care reclamanta face trimitere în mod expres, este suficient să se constate că, în speță, împrejurarea că la punctul 308 menționat Tribunalul a constatat că Comisia aplicase în mod greșit, în cazul mai multor întreprinderi, o majorare identică a cuantumului de bază al amenzii, deși acele întreprinderi avuseseră un rol de conducător în perioade substanțial diferite, nu poate produce niciun efect.

200 Rezultă din considerațiile care precedă că al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al doisprezecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a dimensiunii medii a reclamantei

201 Reclamanta susține că, deși îi era permis la punctul 1 A din Liniile directoare din 1998, Comisia nu a ținut seama de faptul că reclamanta era o întreprindere cu o dimensiune medie, care nu dispunea de un serviciu juridic și nu avea experiență în materia dreptului concurenței.

202 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al doisprezecelea aspect al primului motiv.

203 În această privință, pe de o parte, astfel cum rezultă din examinarea celui de al șaselea motiv la punctele 82-91 de mai sus, Liniile directoare din 1998 nu sunt aplicabile în speță. În orice caz, s-a statuat că, deși aceste linii directoare prevedeau, la punctul 1 A, posibilitatea Comisiei de a ține seama de faptul că marile întreprinderi au în general cunoștințe și infrastructuri economice și juridice care le permit să recunoască mai ușor caracterul ilicit al comportamentului lor și să conștientizeze consecințele care decurg din acesta în temeiul dreptului concurenței, aceasta nu ar presupune nicidecum că Comisia avea obligația de a ține seama de dimensiunea modestă a anumitor întreprinderi (Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 2009, CD-Contact Data/Comisia, T-18/03, Rep., p. II-1021, punctul 115).

204 Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței, întreprinderile mici sau mijlocii nu sunt scutite de obligația de a respecta normele de concurență (Hotărârea Tribunalului din 28 aprilie 2010, Gütermann și Zwicky/Comisia, T-456/05 și T-457/05, Rep., p. II-1443, punctul 281).

205 Rezultă din considerațiile de mai sus că al doisprezecelea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

– În cadrul celui de al treisprezecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a cooperării reclamantei

206 Reclamanta susține că Comisia a ignorat faptul că a cooperat în cadrul investigației și că a răspuns de bunăvoie și în termenele prevăzute la toate solicitările de informații, precum și la alte cereri.

207 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al treisprezecelea aspect al primului motiv.

208 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, o cooperare în cadrul investigației care nu depășește ceea ce rezultă din obligațiile care incumbă întreprinderilor în temeiul articolului 18 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 1/2003 nu justifică o reducere a cuantumului amenzii (Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2012, Nynäs Petroleum și Nynas Belgium/Comisia, T-347/06, punctul 62).

209 Or, în speță reclamanta se limitează să susțină că a răspuns în termenele stabilite la solicitările de informații care i-au fost adresate de Comisie. Întrucât acest comportament se înscrie în obligațiile prevăzute la punctul 208 de mai sus, acesta nu poate constitui o circumstanță atenuantă.

210 Din considerațiile de mai sus rezultă că al treisprezecelea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

211 Având în vedere concluziile prezentate la punctele 105, 109, 116, 136, 143, 155, 168, 173, 182, 191, 200, 205 și 210 de mai sus, primul motiv trebuie admis în privința celui de al treilea aspect și respins în rest.

212 Efectele produse de temeinicia celui de al treilea aspect al primului motiv asupra calculării cuantumului amenzii impuse reclamantei vor fi examinate de Tribunal în cadrul exercitării competenței sale de fond, la punctul 245 și următoarele de mai jos.

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 și a principiului egalității de tratament, care rezultă din aplicarea limitei de 10 %, prevăzută la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament

213 Reclamanta susține, în esență, că Comisia a încălcat articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 întrucât, interpretând limita de 10 % prevăzută la articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din acest regulament ca fiind un nivel maxim al cuantumului amenzii impuse, aplicat la capătul unui proces de calculare a cuantumului amenzii, astfel încât poate fi depășit în cursul diferitor etape ale calculării, iar nu ca fiind un nivel superior al unui interval de sancțiuni care trebuie aplicate, stabilit la începutul procesului respectiv, s-a pus în imposibilitatea de a aprecia gravitatea încălcării pe care a imputat-o reclamantei. Pe de altă parte, aplicarea unui asemenea nivel maxim ar încălca principiul egalității de tratament.

214 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al doilea motiv.

215 În această privință, trebuie arătat mai întâi că, spre deosebire de afirmațiile reclamantei, articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 sunt, în esență, identice.

216 În continuare, este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai cuantumul final al amenzii aplicate trebuie să respecte limita de 10 % prevăzută la articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1/2003, iar această dispoziție nu interzice Comisiei să ajungă, în cursul diferitor etape ale calculării cuantumului amenzii, la un cuantum intermediar superior acestei limite, în măsura în care cuantumul final al amenzii nu depășește limita

menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctele 277 și 278, și Hotărârea Curții din 29 iunie 2006, SGL Carbon/Comisia, C-308/04 P, Rec., p. I-5977, punctul 82).

217 Astfel, dacă se dovedește că, la finalul calculului, cuantumul final al amenzii trebuie să fie redus cu valoarea care depășește această limită, faptul că anumiți factori precum gravitatea și durata încălcării nu se reflectă în mod efectiv în cuantumul amenzii aplicate nu reprezintă decât o simplă consecință a aplicării acestei limite la cuantumul final (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 279).

218 Astfel, limita de 10 % urmărește să evite aplicarea unor amenzi pe care, după toate probabilitățile, întreprinderile, având în vedere dimensiunea lor, astfel cum este determinată prin cifra lor de afaceri totală, chiar dacă aproximativ și imperfect, nu vor fi în măsură să le plătească (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 280).

219 Așadar, este vorba despre o limită care este uniform aplicabilă tuturor întreprinderilor și este stabilită în funcție de dimensiunea fiecăreia dintre acestea și care urmărește evitarea amenzilor în cuantum excesiv și disproporționat. Această limită are, astfel, un obiectiv distinct și autonom în comparație cu cel al criteriilor privind gravitatea și durata încălcării (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctele 281 și 282).

220 Singura consecință posibilă a unei asemenea limite este reducerea cuantumului amenzii calculat pe baza acestor criterii până la nivelul maxim autorizat. Aplicarea sa presupune că întreprinderea în cauză nu plătește amenda care, în principiu, ar fi datorată pe baza unei aprecieri întemeiate pe criteriile respective (Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 283).

221 Din jurisprudența de mai sus rezultă că, în speță, spre deosebire de susținerile reclamantei, nu se poate considera că Comisia a încălcat articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 întrucât a interpretat articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din acest regulament ca fiind un nivel maxim al cuantumului amenzii impuse, aplicată la capătul unui proces de calculare a cuantumului amenzii, astfel încât poate fi depășit în cursul diferitor etape ale calculării, iar nu un nivel superior al unui interval de sancțiuni care trebuie aplicate, stabilit la începutul procesului respectiv.

222 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentele reclamantei.

223 În primul rând, chiar dacă ar trebui să se considere că aplicarea pragului de 10 % drept limită contravine obiectivului disuasiv urmărit prin Regulamentul nr. 1/2003, în măsura în care cuantumul amenzii impuse efectiv trebuie redus pentru a se ține seama de această limită, totuși o asemenea limitare se justifică prin obligația de a respecta principiul proporționalității (a se vedea în acest sens Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 68 de mai sus, punctul 281). Mai mult, trebuie arătat că interpretarea invocată de reclamantă ar contraveni într-o măsură mai mare și obiectivului disuasiv, din moment ce aceasta din urmă propune, în vederea calculării cuantumului amenzii, într-o primă etapă, aplicarea limitei de 10 % și, în a doua etapă, luarea în considerare a gravității și a duratei încălcării, ceea ce ar determina inevitabil impunerea unei amenzi având un cuantum inferior limitei de 10 %. Prin urmare, argumentul reclamantei întemeiat pe obiectivul disuasiv al Regulamentului nr. 1/2003 nu poate fi admis.

224 În al doilea rând, deși partea dispozitivă a deciziei atacate nu menționează expres modul în care au fost luate în considerare durata și gravitatea încălcării constatate pentru a calcula cuantumul amenzii aplicate reclamantei, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, partea dispozitivă a unei decizii trebuie interpretată în lumina motivelor care îi servesc drept suport (Hotărârea Tribunalului din 22 martie 2011, Altstoff Recycling Austria/Comisia, T-419/03, Rep., p. II-975, punctul 152). Or, în speță trebuie să se constate că, în considerentele (1210)-(1220) și, respectiv, în considerentele (1221)-(1223) ale

deciziei atacate, Comisia a ținut seama de gravitatea și de durata încălcării constatate. Rezultă că argumentul reclamantei privind lipsa menționării, în partea dispozitivă a deciziei atacate, a gravității și a duratei încălcării constatate trebuie respins ca neîntemeiat.

225 În al treilea rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului egalității de tratament, pe de o parte, astfel cum rezultă în special din jurisprudența amintită la punctul 217 de mai sus, faptul că, în temeiul aplicării limitei de 10 % prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, anumiți factori precum gravitatea și durata încălcării nu se reflectă în mod efectiv în cuantumul amenzii aplicate unui participant la încălcare, spre deosebire de ceilalți participanți care nu au beneficiat de reducere pe baza limitei respective, nu reprezintă decât o simplă consecință a aplicării acestei limite superioare cuantumului final al amenzii aplicate. Pe de altă parte, Tribunalul s-a pronunțat deja în sensul că simplul fapt că amenda aplicată în final se ridică la 10 % din cifra de afaceri a reclamantei, deși acest procent este mai redus în privința altor participanți la înțelegere, nu poate constitui o încălcare a principiului egalității de tratament. Astfel, această consecință este inerentă interpretării limitei de 10 % drept un simplu nivel maxim autorizat care se aplică după o eventuală reducere a cuantumului amenzii în temeiul unor circumstanțe atenuante sau al principiului proporționalității (Hotărârea Tribunalului din 16 iunie 2011, Putters International/Comisia, T-211/08, Rep., p. II-3729, punctul 74). Așadar, acest argument trebuie respins ca neîntemeiat.

226 În al patrulea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia însăși Comisia ar manifesta incertitudine cu privire la legalitatea Orientărilor din 2006, trebuie să se constate că acesta nu contribuie la demonstrarea încălcării articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. Așadar, acest argument trebuie respins ca inoperant.

227 Rezultă din toate considerațiile de mai sus că al doilea motiv trebuie respins în parte ca fiind neîntemeiat, iar în parte ca fiind inoperant.

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament, întrucât Comisia a ignorat practica decizională anterioară

228 Reclamanta consideră că Comisia a încălcat principiul egalității de tratament, întrucât comparația între, pe de o parte, prezenta cauză și, pe de altă parte, Decizia Comisiei din 22 iulie 2009 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39.396 – Reactivi pe bază de carbură de calciu și magneziu pentru industriile oțelului și gazului), Decizia Comisiei din 11 martie 2008 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38.543 – Servicii de mutări internaționale), Decizia Comisiei din 7 octombrie 2009 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/C.39129 – Transformatoare) și Decizia Comisiei din 11 iunie 2008 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38.695 – Clorat de sodiu) demonstrează că aceasta a tratat în același mod situații diferite. În opinia reclamantei, deși gradul de gravitate al încălcării constatate era foarte diferit de cel al încălcărilor în discuție în deciziile anterioare menționate, în vederea determinării cuantumurilor de bază ale amenzii, Comisia a stabilit o proporție a valorii vânzărilor aproape identică, cuprinsă între 15 și 19 %.

229 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al patrulea motiv.

230 În această privință, trebuie amintit că practica decizională a Comisiei nu servește drept cadru juridic pentru amenzile în domeniul concurenței, acesta fiind definit la articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, astfel cum este completat prin orientări (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2006, Archer Daniels Midland/Comisia, T-329/01, Rec., p. II-3255, punctul 108 și jurisprudența citată).

231 Pe de altă parte, având în vedere puterea de apreciere largă de care dispune Comisia în stabilirea cuantumului amenzilor, simplul fapt că aceasta a considerat, în practica sa decizională anterioară, că un comportament justifica o amendă având anumit cuantum nu are semnificația că are obligația de a formula aceeași apreciere într-o decizie ulterioară (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului Archer Daniels Midland/Comisia, punctul 230 de mai sus, punctele 109 și 110 și jurisprudența citată).

232 Astfel, în speță trebuie să se considere că simpla invocare de către reclamantă a deciziilor menționate la punctul 228 de mai sus este, în sine, inoperantă, întrucât Comisia nu avea obligația să examineze în același mod prezenta cauză.

233 Din considerațiile de mai sus rezultă că al patrulea motiv trebuie respins ca inoperant.

5. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității, întrucât Comisia a omis să ia în considerare capacitățile economice limitate ale reclamantei

234 Reclamanta arată că, în anul 2009, unicul sit de producție pe care îl deținea a fost în mare parte distrus de un incendiu, făcând imposibilă producția timp de mai multe luni și deteriorând în mod semnificativ situația și rezultatele sale financiare. Reclamanta susține de asemenea că a solicitat Comisiei să țină seama, în cadrul calculării cuantumului amenzii, de capacitățile sale economice limitate, însă, în decizia atacată, Comisia nici nu ar fi menționat această cerere, nici nu ar fi examinat argumentele reclamantei. Reclamanta consideră că, având în vedere aceste împrejurări, ar fi trebuit să i se acorde o reducere a cuantumului amenzii, în condițiile în care cifra de afaceri luată în considerare pentru calcularea amenzii a ținut seama de capacitățile sale economice limitate.

235 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al cincilea motiv.

236 În primul rând, trebuie arătat de la bun început că cuantumul amenzii impuse reclamantei ține seama de o scădere eventuală a cifrei de afaceri în anul 2009, susceptibilă să fi rezultat din incendiul care a distrus unicul său sit de producție în anul 2009. Astfel, deși din considerentul (1200) al deciziei atacate rezultă că pentru calcularea cuantumului de bază al amenzii a fost utilizată valoarea vânzărilor aferentă exercițiului financiar 2003, totuși, în considerentul (1262) al acestei decizii se precizează că limita de 10 % prevăzută la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 a fost calculată pe baza cifrei de afaceri din 2009, anul producerii incendiului.

237 În al doilea rând, în ceea ce privește critica privind neluarea în considerare a capacităților economice ale reclamantei, trebuie să se constate că, în cursul procedurii administrative, aceasta nu a invocat niciun element de probă de natură să dovedească, având în vedere punctul 35 din Orientările din 2006, că situația sa financiară se prezenta într-un mod în care, prin impunerea unei amenzi, viabilitatea sa ar fi fost periclitată iremediabil.

238 Având în vedere considerațiile de mai sus, al cincilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

239 Din examinarea primului, a celui de al doilea, a celui de al patrulea, a celui de al cincilea și a celui de al șaselea motiv invocate în susținerea concluziilor prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate rezultă că trebuie admis primul motiv în privința celui de al treilea aspect și că trebuie respinse ca neîntemeiate sau ca inoperante celelalte aspecte ale motivului menționat, precum și al doilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv.

240 În ceea ce privește efectele care rezultă din concluziile prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate, în primul rând, trebuie arătat că, la articolul 1 alineatul (2) din decizia atacată, Comisia a considerat că reclamanta a încălcat articolul 101 TFUE întrucât a participat la o încălcare pe teritoriile Germaniei și Austriei. Astfel, trebuie să se constate că, întrucât Comisia nu a reprodus în acest articol erorile săvârșite în etapa calculării cuantumului amenzii aplicate reclamantei în privința sferei

geografice a încălcării care i-a fost imputată, acest articol nu este viciat de nelegalitate. Prin urmare, trebuie respinse concluziile prin care se solicită anularea în parte în măsura în care privesc articolul 1 alineatul (2) din decizia atacată.

241 În al doilea rând, în ceea ce privește articolul 2 din decizia atacată, pe de o parte, având în vedere concluzia de la punctul precedent, din care rezultă că reclamanta a încălcat dispozițiile articolului 101 TFUE, pe baza dispozițiilor articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, menționat în considerentul (1182) al deciziei atacate, la articolul 2 alineatul (6) din această decizie, Comisia a decis în mod întemeiat să aplice reclamantei o amendă. Prin urmare, trebuie respinse concluziile prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate în măsura în care privesc articolul 2 alineatul (6) din această decizie.

242 Pe de altă parte, în măsura în care la articolul 2 alineatul (6) din decizia atacată se stabilește cuantumul amenzii care urmează a fi aplicată reclamantei, întrucât, pe baza celui de al doilea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată, în cadrul examinării acestui capăt de cerere, Tribunalul va acționa în consecință, având în vedere erorile de apreciere constatate la punctul 167 de mai sus în privința stabilirii cuantumului respectiv.

243 Din considerațiile cuprinse la punctele 240-242 de mai sus rezultă că trebuie respinse în totalitate concluziile prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate.

C – Cu privire la concluziile prezentate cu titlu subsidiar, prin care se solicită reducerea cuantumului amenzii impuse reclamantei

244 Având în vedere al doilea capăt de cerere prin care reclamanta solicită Tribunalului, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată, în cadrul exercitării competenței sale de fond, Tribunalul are obligația să examineze, pe de o parte, efectele asupra calculării cuantumului amenzii pe care a aplicat-o reclamantei rezultate din erorile săvârșite de Comisie, menționate la punctele 156-168 de mai sus, și, pe de altă parte, celelalte argumente pe care reclamanta le invocă pentru a solicita reducerea de către Tribunal a cuantumului amenzii care îi este impusă.

1. Cu privire la efectele asupra cuantumului amenzii rezultate din eroarea săvârșită de Comisie

245 Având în vedere cele două erori de apreciere săvârșite de Comisie, astfel cum au fost evidențiate la punctul 167 de mai sus, Tribunalul decide, în temeiul competenței sale de fond rezultate din dispozițiile articolului 261 TFUE și ale articolului 31 din Regulamentul nr. 1/2003, să substituie, în privința calculării cuantumului amenzii aplicate reclamantei, aprecierea Comisiei cu propria apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârile KME și alții/Comisia, punctul 38 de mai sus, punctul 103 și jurisprudența citată, și Romana Tabacchi/Comisia, punctul 38 de mai sus, punctul 265).

246 În această privință, deși Orientările din 2006 nu aduc atingere aprecierii efectuate de instanța Uniunii asupra amenzii, atunci când aceasta se pronunță în temeiul competenței sale de fond (Hotărârea Tribunalului din 27 iulie 2005, Brasserie nationale și alții/Comisia, T-49/02-T-51/02, Rec., p. II-3033, punctul 169), în speță Tribunalul consideră că este adecvat să se inspire din aceste orientări, în special din cauză că acestea permit luarea în considerare a tuturor elementelor pertinente ale cauzei și impunerea unor amenzi proporționale tuturor întreprinderilor care au participat la încălcarea constatată.

247 În speță, în primul rând, astfel cum rezultă din examinarea celui de al treilea aspect al primului motiv, efectuată la punctele 156-168 de mai sus, cele două erori de apreciere săvârșite de Comisie constau în stabilirea de către aceasta, în vederea calculării cuantumului amenzii aplicate reclamantei, la 15 % a coeficienților „gravitatea încălcării” și cuantumul adițional”, având în vedere doar caracteristicile

esențiale ale încălcării constatate, și anume în special sfera sa geografică, în sensul că acoperea teritoriul a șase state membre. În schimb, reclamanta nu a dovedit săvârșirea de către Comisie a unor erori prin aplicarea altor factori de calculare a amenzii respective. Prin urmare, în ceea ce privește efectele asupra calculării cuantumului amenzii rezultate din erorile săvârșite de Comisie, Tribunalul are obligația să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere în ceea ce privește doar stabilirea coeficienților „gravitatea încălcării” și „cuantumul adițional”.

248 În al doilea rând, Tribunalul apreciază că Comisia a considerat în mod întemeiat că, astfel cum rezultă din articolul 1 alineatul (2) și din considerentele (872) și (873) ale deciziei atacate, în intervalul 6 martie 1998-9 noiembrie 2004, reclamanta a participat la o încălcare unică și continuă constând într-o înțelegere secretă privind coordonarea creșterilor de prețuri viitoare pentru trei subgrupe de produse, menționate la punctul 3 de mai sus, pe teritoriile Germaniei și Austriei.

249 În plus, având în vedere nu numai însăși natura, ci și sfera sa geografică, pe teritoriul a două state membre, și durata sa lungă, respectiv aproape șapte ani, o încălcare precum cea în discuție în speță se numără printre cele mai grave. Or, având în vedere că, în temeiul punctului 23 din Orientările din 2006, aceste din urmă restricții justifică reținerea unei proporții a valorilor vânzărilor către limita superioară a intervalului de la 0 la 30 %, Tribunalul consideră că proporția reținută în speță, respectiv 15 %, corespunde unui minim în raport cu natura încălcării în discuție (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 16 iulie 2011, Team Relocations/Comisia, T-204/08 și T-212/08, Rep., p. II-3569, punctele 94, 100 și 118).

250 Prin urmare, în lumina Orientărilor din 2006 și a aprecierilor de la punctul precedent, pentru calcularea cuantumului de bază al amenzii aplicate reclamantei Tribunalul consideră că este adecvat, în calcularea cuantumului de bază al amenzii aplicate reclamantei, să stabilească la 15 % din valoarea vânzărilor sale de produse în discuție pe teritoriul Germaniei și al Austriei, pe de o parte, coeficientul „gravitatea încălcării” și, pe de altă parte, coeficientul „cuantumul adițional”.

251 Având în vedere considerațiile prezentate la punctele 245-250 de mai sus, Tribunalul stabilește cuantumul total al amenzii care trebuie impusă reclamantei, în ceea ce privește încălcarea unică și continuă la care a participat în Germania și în Austria, la 12 517 671 de euro.

2. Cu privire la argumentele suplimentare invocate de reclamantă în susținerea concluziilor prin care solicită reformarea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată

252 Trebuie amintit în această privință că, în cadrul exercitării competenței sale de fond, Tribunalul trebuie să efectueze propria apreciere, ținând seama de toate împrejurările cauzei. Mai întâi, această apreciere trebuie efectuată cu respectarea principiilor generale ale dreptului Uniunii, precum principiul proporționalității (a se vedea în acest sens Hotărârea Romana Tabacchi/Comisia, punctul 38 de mai sus, punctul 280) sau principiul egalității de tratament (Hotărârea Curții din 24 septembrie 2009, Erste Group Bank și alții/Comisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P și C-137/07 P, Rep., p. I-8681, punctul 187).

253 În continuare, din jurisprudență rezultă că exercitarea competenței de fond nu echivalează cu un control din oficiu și că, pe acest temei, exceptând motivele de ordine publică pe care instanța Uniunii este obligată să le examineze din oficiu, cum ar fi nemotivarea ori motivarea insuficientă a deciziei atacate, reclamantul are sarcina de a invoca motive împotriva acesteia și de a prezenta elemente de probă în susținerea acestor motive (a se vedea în acest sens Hotărârea Chalkor/Comisia, punctul 38 de mai sus, punctul 64).

254 În speță, în primul rând, trebuie să se constate că, astfel cum s-a arătat la punctul 49 de mai sus, reclamanta a invocat al treilea motiv în susținerea celui de al doilea capăt de cerere și, în acest mod, prin intermediul acestuia se urmărește susținerea cererii reclamantei de reformare a cuantumului amenzii.

255 În susținerea celui de al treilea motiv, reclamanta critică Comisia pentru faptul că a calculat cuantumul de bază al amenzii prin aplicarea coeficienților unici „gravitatea încălcării” și „cuantumul adițional” fără a ține seama de următoarele șase împrejurări care caracterizează participarea sa la încălcarea constatată. În acest sens, reclamanta susține că, în primul rând, a participat la încălcare numai în două state membre, în al doilea rând, obiecțiunea reținută împotriva sa privea doar una dintre cele trei subgrupe de produse menționate la punctul 3 de mai sus, în al treilea rând, această subgrupă de produse a făcut obiectul unor acorduri mai puțin importante decât subgrupa cabinelor de duș, în al patrulea rând, participarea reclamantei nu avea o întindere multinațională, în al cincilea rând, reclamanta nu se număra printre instigatorii înțelegerii, nici nu făcea parte din grupul central de întreprinderi care aveau poziții concertate bilaterale înainte de punerea în aplicare a înțelegerii în cadrul reuniunilor asociațiilor și, în al șaselea rând, aceasta a participat la reuniunile a doar trei asociații.

256 Comisia contestă argumentele prezentate de reclamantă în susținerea celui de al treilea motiv.

257 În această privință, *primo*, Tribunalul constată că cele șase împrejurări avute în vedere de reclamantă pentru a caracteriza participarea sa la încălcarea constatată reiau, cel puțin în esență, anumite argumente pe care le-a prezentat deja în cadrul primului motiv, invocat deopotrivă în susținerea primului capăt de cerere. Or, din examinarea efectuată de Tribunal asupra acestui motiv rezultă că, exceptând argumentul întemeiat pe eroarea de apreciere săvârșită de Comisie cu privire la sfera geografică a încălcării la care a participat reclamanta (al treilea aspect al primului motiv), aceste argumente trebuie respinse ca neîntemeiate sau ca inoperante.

258 *Secundo*, pe de o parte, Tribunalul constată că reclamanta reia al treilea aspect al primului motiv în calitate de primă împrejurare avută în vedere în cuprinsul celui de al treilea motiv. Or, această împrejurare, care se întemeiază pe sfera geografică limitată la Germania și la Austria, a participării reclamantei la încălcarea care îi este imputată a fost examinată deja de Tribunal la punctele 247-251 de mai sus, în temeiul competenței sale de fond pentru reformarea eventuală a cuantumului amenzii.

259 Prin urmare, al treilea motiv trebuie respins.

260 În al doilea rând, pe de o parte, în temeiul competenței sale de fond, Tribunalul apreciază că niciun element invocat de reclamantă cu un anumit titlu în speță și niciun motiv de ordine publică nu justifică recurgerea la o asemenea competență pentru a reduce în mod adecvat cuantumul amenzii care urmează a fi aplicată reclamantei, astfel cum s-a statuat la punctul 251 de mai sus. Pe de altă parte, Tribunalul apreciază că, luând în considerare toate elementele care au fost invocate în fața sa, o amendă de 12 517 671 de euro constituie o sancțiune adecvată care permite reprimarea în mod proporționat și disuasiv a comportamentului său anticoncurențial, având în vedere durata și gravitatea încălcării la care a participat reclamanta.

261 Din toate considerațiile de mai sus rezultă că, în ceea ce privește concluziile prezentate cu titlu subsidiar prin care se solicită reducerea cuantumului amenzii impuse reclamantei la articolul 2 alineatul (6) din decizia atacată, întrucât cuantumul respectiv este identic cu cel stabilit de Tribunal în temeiul competenței sale de fond la punctul 251 de mai sus, aceste concluzii trebuie respinse.

262 Având în vedere concluziile deduse de la punctele 243-261 de mai sus, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

263 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

264 În ceea ce privește cheltuielile de judecată efectuate de Consiliu, trebuie amintit că, în temeiul dispozițiilor articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Consiliul, în calitate de intervenient, va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

3) Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 septembrie 2013.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei 2

Procedura și concluziile părților 5

În drept 6

I – Cu privire la admisibilitate 6

II – Cu privire la fond 9

A – Cu privire la excepțiile de nelegalitate 9

1. Cu privire la excepția întemeiată pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 9

2. Cu privire la excepția întemeiată pe nelegalitatea Orientărilor din 2006 10

B – Cu privire la concluziile prezentate cu titlu principal, prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate 12

1. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului neretroactivității 12

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori de apreciere săvârșite de Comisie în constatarea încălcării imputate reclamantei și în calcularea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată 14

a) Cu privire la erorile de apreciere referitoare la constatarea încălcării imputate reclamantei 14

În cadrul celor de al șaselea, al șaptelea și al optulea aspect ale primului motiv, întemeiate pe o eroare de apreciere cu privire la participarea reclamantei, în Austria, la încălcarea constatată 14

– În cadrul celui de al șaptelea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere referitoare la alinierea de către reclamantă a prețurilor practicate în Austria la prețurile practicate în Germania 14

– În cadrul celui de al șaselea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la participarea reclamantei la schimbul de informații în Austria 16

– În cadrul celui de al optulea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la dimensiunea participării reclamantei la înțelegere 16

În cadrul celui de al patrulea și al celui de al unsprezecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe o aplicare greșită a articolului 101 TFUE 18

– În cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, întemeiat pe faptul că coordonarea prețurilor corespundea unei cereri a clientelei 19

– În cadrul celui de al unsprezecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe beneficiile pentru concurență ale transparenței pieței 20

b) Cu privire la erorile de apreciere în legătură cu calcularea cuantumului amenzii aplicate reclamantei 21

În cadrul primului, al celui de al treilea, al celui de al cincilea, al celui de al nouălea și al celui de al zecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe erori de apreciere în privința gravității încălcării constatate 22

– Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că reclamanta fabrică numai produse încadrate în una dintre cele trei subgrupe de produse acoperite de încălcarea constatată 22

– În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că reclamanta nu avea cunoștință despre încălcarea constatată și că a participat la aceasta numai în două dintre cele șase state membre pe care încălcarea le acoperea 23

– În cadrul celui de al cincilea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a caracterului pronunțat mai mic al acordurilor privind robinetele .. 24

– În cadrul celui de al nouălea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că înțelegerea nu putea aduce atingere pieței în aval 25

– În cadrul celui de al zecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a faptului că înțelegerea nu a avut efect adverse asupra economiei .. 27

În cadrul celui de al doilea, al celui de al doisprezecelea și al celui de al treisprezecelea aspect ale primului motiv, întemeiate pe erori de apreciere în privința circumstanțelor atenuante specifice reclamantei 28

– În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a rolului imitativ al reclamantei 28

– În cadrul celui de al doisprezecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a dimensiunii medii a reclamantei 29

– În cadrul celui de al treisprezecelea aspect al primului motiv, întemeiat pe neluarea în considerare a cooperării reclamantei 30

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 și a principiului egalității de tratament, care rezultă din aplicarea limitei de 10 %, prevăzută la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament 30

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament, întrucât Comisia a ignorat practica decizională anterioară 32

5. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității, întrucât Comisia a omis să ia în considerare capacitățile economice limitate ale reclamantei 33

C – Cu privire la concluziile prezentate cu titlu subsidiar, prin care se solicită reducerea cuantumului amenzii impuse reclamantei 34

1. Cu privire la efectele asupra cuantumului amenzii rezultate din eroarea săvârșită de Comisie 34

2. Cu privire la argumentele suplimentare invocate de reclamantă în susținerea concluziilor prin care solicită reformarea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată 35

Cu privire la cheltuielile de judecată 37